

SKOT MEK LUR

DOCK HOLLIDAY

CENA 70 DINARA

BROJ 171

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

PREPAD KOD BIG HORNA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

SKOT MEK LUR

PREPAD KOD BIG HORNA

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 171

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:
Scott McLure
BORDER SHIFT

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik:
Valerija SREDER

Naslovna strana:
Ferenc BARAT

Korektori:
Jelijana KARDOS
Margit HORVAT-HARANGOZO

Štampa: 24. VII 1985.
Tržište: 7. VIII 1985.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvo-
de Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka
ĆIRIĆ. Naslov originala: Scott McLure — BORDER SHIFT. Copyright: UNI-
VERSUM PRESS.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja
1973. godine.

Našao se među njima pre nego što je shvatio šta se događa. Tri nejasne siluete izronile su iz tame presahlog rečnog korita i svaka je držala u ruci naperen revolver.

— Samo polako, gospodo — rekao im je. — Ne želim nepravilike.

— Već si upao u nepriliku — progundao je jedan od te trojice. — Sjaši i drži ruke dalje od revolvra ako znaš šta je dobro za zdravlje.

— Nisam ni imao nameru da se mašam oružja.

— Utoliko bolje — rekao je drugi. — A sad budi miran.

Pridošlica je ostao nepomičan u sedlu.

— Ko si ti?

— Zovem se Džon Holidej.

— Lepo ime — rekao je jedan od bandita. — Fino će izgledati ugravirano na nadgrobnom spomeniku... Ukoliko uopšte i budeš imao nadgrobni spomenik — cev njegovog revolvra digla se za nekoliko stepeni. — Počni da se moliš gospodu!

Po prvi put posle nekoliko dana Dok Holidej je zažalio za Elom Lu. U mislima se vratio nazad...

*

U gradiću Gošenu, gde je Dok Holidej proveo poslednjih nekoliko nedelja, svi su smatrali da je bankareva kći Ela Lu Mejbs najlepša žena u celoj pokrajini i da će onaj ko je upeca dobiti glavni zgoditak u lutriji koja se zove život. To su

smatrali svi sem Holideja, koji se sa tim mišljenjem slagao samo delimično, to jest utoliko što je i on mislio da je Ela Lu lepotica bez takmaca, ali da može usrećiti samo nekoga ko je navikao da sluša kao pokorna kuca, da uživa u tome što je zakoniti vlasnik umetničkog dela velike vrednosti i lepote, i da čeka da jednog dana postane vlasnik velikog Mejbsovog bogatstva. Za čoveka koji život gradi po svojoj želji i ukusu, a u ovu kategoriju ljudi spadao je i Dok Holidej, Ela Lu je bila suviše gorda i samosvesna. Ona se držala tako kao da ceo svet postoji radi toga da ugoditi njenim čudima, što je odudaralo od njegovih pojmova o pravim vrednostima čoveka. No, to mu nije smetalo da na njene vatrene poglede odgovori istom merom, mada je to činio više iz navike da ne ustukne pred izazovom nego iz želje da lepoticu stvarno osvoji. I kao što u životu često biva, kada događaji krenu svojim često neočekivanim tokom, padnu u zaborav motivi i razlozi koji su ih pokrenuli, a na površini ostaju vidljive samo ogoljene činjenice. Prihvativši u početku Eline nedvosmislene poglede kao rutinsku igru, Holidej je brzo uvideo da Ela Lu iz nekih razloga više ne kontroliše svoja osećanja i to mu se nije dopalo. Od emancipovane žene, školovane na Istoku, očekivao je više istančane igre a manje melodrame, zaboravljajući da sve žene kada se zaljube postaju veoma

slične: žele da njihov dragi bude samo njihov i to zauvek! Kako besmislen ishod za odnos koji je izuzev žarkih pogleda počeo kao flert!

„Izgleda da je bacila oko na tebe, mladi čoveče” rekao je pola u šali pola u zbilji Džoša Vinters, kod koga je svraćao na razgovor u proladna večerija. Džoša je bio sajdzija, ali iako tako i izvanredan puškar koji se uz to bavio prodajom duvana i drugih stvarčica potrebnim muškarcima na Zapadu, a pored toga i kupovinom i prodajom još nečega što nije bilo izloženo u njegovom izlogu, ali se vrlo rado kupovalo i prodavalo: Džoša je bio trgovac gradskih novosti i to onih neštampanih novosti koje nisu bile za široku javnost.

„Video sam kako te je pre dva dana u prolazu pogledala”, zavrteo je glavom i šeretski se nasmejavao Džoša. „Sumnjam da ćeš se izvući, momče. Kad one sebi nešto utuče u glavu, onda im u tome i nebo pomaže.”

Dok Holidej se prisećao tih njegovih reči dok je ležao na obali pitomoć potoka koji je na tom mestu pravio dosta širok ali ne dubok vir i držao u naručju nugu Elu Lu, pokrivenu rosom poluusanih kapljica. Džoša je bio u pravu; nebo kao da je ~~umorno~~ pripomoglo da se mu nevitno odigra ono što je on predviđao. Dva dana je harala neizdrživa žega i kupanje u viru učinilo se Holideju kao spas od vatre pakla. Ali, želju da se okupa i rashladi nije imao samo on. Kada je pred podne stigao do vira i počeo se svlačiti, primetio je da nije sam. pljuskanje vode navelo ga je da pogleda prema sredini vira, gde se zaronjena do grla brčkala Ela Lu. Zauzimanjem nije ga primetila i Holidej

dej je već hteo da se okrene i pobje, ali se predomislio i prišao do obale. Vir nije pripadao samo bankarevoj kćeri! Kasnije, kada je razmišljao o tom događaju, shvatio je da razlog njegove želje da ostane tu nije bio samo prkos prema bankarevoj kćeri već i nešto drugo što tog trenutka sebi nije hteo da prizna. U tom momentu ona ga je spazila i kratak prigušeni krik presekao je podnevenu tišinu.

„Ah, uplašili ste me, mister.”

Holidej je žmirnuo i osmehnulo se krajem usana. „Zaista? Žao mi je, ali niste imali razloga za strah.”

„Mislite? Zar treba da vam kažem da nije pristojno što se ovde šunjate kad se kupam.”

„Nije mi bolja namera da se šunjam mis Mejbs. Došao sam ovanmo iz istog razloga kao i vi: da se rashladim.”

„Ali to je nemoguće, sada sam ja tu!” Uzvrpoljila se mlada žena. „Molim vas da se udaljite!” Rekla je tonom koji nimalo nije ličio na molbu.

Dok Holidej je vrhovima prstiju pomilovao zaobljene Eline grudi koje su se ravnomerno dizale i spuštale. Osmehnulo se kada se setio šta se posle toga zbilo. Naravno da nije poslušao njen zahtev i kao što je očekivao, njena reakcija bila je žestoka. Najpre se ljutila, a zatim je postala sarkastična i uvredljiva tvrdeći da pravom džentlmenu ne priliči da jednu damu dovodi u nepriliku. Na kraju, pošto nije imala kuda, izašla je iz vode glumeći ravnodušnost i drskost, da bi na kraju pustila da njom ovlađaju podsvesna priželjkivanja i predala mu se strasno i bez rezerve. Ležeći pored nje i

gledajući je kako sklopljenih očiju tone u prijatan podnevni dremež, Holidej je zaključio da je susret sa Elom Lu bio zaista vredan dugog čekanja.

Na nesreću, život pored radosti uvek nosi i gorčinu. Još iste večeri u Holidejevu sobu neočekivano je uleteo Džoša Vinters i sav usplahiren zalupio vrata za sobom. Holidej ga je iznenađeno gledao dok se on borio da povрати dah.

„Šta je, u čemu je stvar?”

„Beži iz ovih stopa! Sprema se zlo!”

„Kakvo zlo, o čemu to govoriš?” zapitao je Dok ustajući sa postelje.

„Ne znam šta se danas desilo između tebe i Ele Lu, ali njen otac je besan. Najmio je ljude da te ubiju... ukoliko je ne venčáš, što naravno tebi ne pada na um” izustio je u jednom dahu Džoša.

Holidej se mirno spustio na ležaj. „Nezgodno, ali neće mi biti prvi put da mi neko želi smrt.”

„Ali, ovo je nešto drugo. Znam da umeš da barataš revolverom, ali ta veština u mraku ti ništa neće vredeti. Protiv udarca tojagom ili metka u leđa nema odbrane, dragi moj. A to ti se može desiti još noćas... možda kad budeš izlazio iz ove sobe.”

Holidej je nabrao obrve i pogledao ga. „O'kej, stari moj, kad ti kažeš. Možda je bolje pobeći nego ostaviti za sobom nekoliko svežih grobova.”

Dva časa kasnije Dok Holidej je jahao kroz noć. Nije znao kuda ga vodi put, ali to mu nije ni bilo važno.

Severno od reke Sitko, po odlasku iz Elinora, voz je izleteo iz šina. Tračnice su bile dignute u vazduh dinamitom.

U bandi ih je bilo četvorica, a vođa je Bio Ejb Sentor. Sentor je bio ucenjen kao notoran zločinac, ali od sve četvorice najgori i najopasniji bio je Šajlo Klajn. Bio je u bekstvu posle ubistva čuvara dilžanse na putu u blizini Dodža i posle pljačke banke u Motvilu udružili su se sa Otisom Morisom i njegovim ortakom Mejdžijem, malim i okretnim cirkusantom koji se bavio bacanjem noževa i koji je otuda dobio nadimak Nož: njegova je specijalnost bila pljačkanje kokara.

Sentorov specijalitet bio je dinamit. On je bio pravi stručnjak za njegovu primenu. Po prirodi tih i smiren čovek, odao se razbojništvu i pljački zbog toga što nije voleo da radi za novac, a delimično i zbog zadovoljstva koje mu je pružalo razbijanje kasa dinamitom ili kidanje železničkih šina na pruzi, kao te noći, kada je trebalo da prođe velika pošiljka novca Vels Fargo kompanije.

U vozu koji je napustio Elinor nalazila se jaka čelična kasa sa skoro šezdeset hiljada dolara gotovog novca. Novac je bio namenjen za plate rudarima u rudnicima u Maunt Hagardu. Sa jednim konduktinom železničke kompanije, uz novac je putovao i jedan čuvar Vels Fargo kompanije; on se zvao Lind i pored žene imao je i pola tuceta dece koja su živela u Elinoru. Slučajno se desilo da je u Elinoru Lind preuzeo čuvanje pošiljke od drugog čuvara koji se zvao Čed Biant.

Sentor je planirao da digne u vazduh železničke šine opružke pola časa pre prolaska voza. On je bio veoma oprezan čovek i dosta se pomučio pre nego što je saznao pojedinosti ne samo o iznosu novčane pošiljke nego i o vremenu prolaska voza, broju čuvara koji će se u vagonu nalaziti i sve drugo što je bilo važno za uspeh poduhvata. Dok su Mors i Bejdži čuvali stražu svaki na po jednoj strani pruge, na jednoj visokoj padini između dva klanca, Klajn je pomagao Sentoru da namesti dinamit za eksploziju.

Sentor je bio smiren i metodičan čovek... ali, po mišljenju nestrpljivog Klajna, suviše spor i ovaj ga je nekoliko puta opomenuo da požuri. No, Sentor nije bio tip koji se dao požurivati i sve dok nije bio potpuno zadovoljan načinom kako je eksploziv postavljen, nije rekao Klajnu da se udalji.

Klajn je legao u zaklon nedaleko od pruge a Sentor je zapalio fitilj i žurno sšao niz drugu stranu nasipa, šćućurio se između stena i odatle stao da motri mali plamičak koji je velikom brzinom hitao ka postavljenom eksplozivu. Sve je bilo vrlo tiho. Niz padinu dizala su se ogromna stabla koja su dosezala skoro do same pruge. Nije bilo mesečine i pri bleđoj svetlosti zvezda železničke šine su sablasno svetlucale. Nešto dalje uz padinu čekali su ih konji.

U suženom prostoru između dve brdske litice eksplozija je gromoglasno odjeknula i prošlo je nekoliko sekundi pre nego što je stotruki odjek zamro u daljini. Klajn je glasno opsovao i uplašeno raz-

rogačio oči strahujući od sitnih komada stena i drvenih pragova koji su počeli padati oko njega. No, Sentor je bio srećan i zadovoljan kao dačić i sa osmehom na licu izasao je iz zaklona da osmotri učinak eksplozije.

— Nije mogio biti bolje — uzviknuo je kada je video velku rupu u nasipu i šine iskrivljene kao džinovskom rukom. — Kada voz naiđe iza one krivine, masinovoda će dobiti srčani udar. Tačnije, pašće u nesvest kad oseti da točkovi lebde u vazduhu!

Kada su se i ostala dvojica četvoronoške uzverali uz padinu i došli do njih Mejdži je oduševljeno rekao:

— Ala je puklo kao cela baterija topova!

— Imao sam utisak da me je nešto diglo od zemlje — procedio je Mors.

— U redu momci — rekao je Sentor. — Znae šta treba da radite.

— Naravno da znamo!

Nastalo je dugo čekanje jer je voz zadržan u Elinoru zbog opravke pokvarenog ventila i prošlo je više od jedan čas pre nego što su četvorica bandita na vrhu uspona, šćućureni u zaklonu i krajnje nervozni, čuli udaljeni zvižduk lokomotive. Na taj željno očekivani zvuk čvrsto su stisnuli drške revolvera i ustali na noge.

Kod Big Horna pruga se penjala dosta strmim usponom i vijugala između brojnih brežuljaka. Trebalo je da prođe kroz jedan kratak tunel, jednu krivinu, zatim uz još jedan uspon i još jednu krivinu da bi se pruga počela spuštati ka Hagardu.

Svetlosti lokomotive naglo su blesnule iza krivine, toliko naglo da je Mejdži od toga poskočio. Lokomotiva je brećući i izbacujući paru naletela na prekid, nastavila za delić sekunde istim pravcem, a onda naglo skrenula, prevrnuła se na stranu i ostala tako prevrnuća da leži dok su se točkovi mahnito okretali uz šištanje ispuštene pare. Ostatak kompozicije stao je kao ukočen.

Četvorica bandita su jurnula iz zasede i Mejdži je odmah savladao posadu lokomotive. Mašinovođa je bio suviše ošamućen da pruži otpor i Mejdži ga je udarcem drške revolvera onesvestio i bacio ga sa platforme. Ložač lokomotive je pri prevrtanju pao na ložište i sada je ležao tamo pritisnut, urlajući od opekotina. Mejdži je i njega izbacio sa platforme, a onda potrčao dalje pored voza, uskočio u vagon sa putnicima i zapretio im da budu mirni. Do tog trenutka napad se odvijao bez ikakvih komplikacija.

Ostala trojica uskočili su u međuvremenu u teretni vagon. Konduktar je pao pod udarcem Sentorovog revolvera, ali Čarli Lind, oružani stražar kompanije, nije nameravao tako lako da se preda. Istog trenutka kada je konduktar pritisnuo kočnicu za slučaj opasnosti, on je zgrabio revolver i skočio u ugao vagona. Kada su trojica bandita pohrlila unutra, oborila konduktera i jurnula prema njemu, Lind je digao pištolj i opalio. Metak je pogodio Sentora u grudi i odbacio ga na zid vagona. Šajlo Klajn je opalio i Čarli Lind je grunuo leđima o kasu koju je čuvao. Klajn se bacio napred i u

padu ispalio još jedan hitac. Pre nego što je umirući Lind uspeo da pritisne okidač, pogodio ga je i treći Klajnov metak. On se trgao i pao na pod, staklastih očiju u kojima više nije bilo života.

— Kasa — procedio je Klajn. Okrenuo je glavu i očima koje su crvenkasto svetlucale pri svetlosti upaljene petrolejke koja se još uvek ljuljala od potresa, pogledao ostale. — Kasa — ponovio je i Sentor se stenjući uspravio uz zid vagona.

— Dinamit — promrmľjao je slabim glasom.

— Do đavola s tim! S tobom je svršeno, Sentore! Pomozi ovamo, Otise. Iznećemo kasu ovakvu kakva je.

Kada je Otis Mors priskočio da mu pomogne, Sentor je promrmľjao. — Vi ste poludeli, kasa je suviše teška. Upotrebićemo dinamit.

— Od pre dva minuta ti više ne izdaješ naređenja — brećnuo se na njega Klajn i prišao metalnoj kasi u uglu.

Sentor je kratko vreme posmatrao njihove napore, a onda se ukrutio i pridržavajući se rukom za zid vagona kao da je slep, teturajući pošao ka njima. Zavukao je ruku pod otkopčan žaket a otuda izvadio dinamićku patronu.

— Evo... evo... — pružio im je dinamit. — Tu... kod ključavnice. Ne, pustite mene, smetenjaci!

Klajn se gnevno okrenuo. — Po tolikoj izlivenoj krvi trebalo bi da si već mrtav!

— Još ne — rekao je Sentor. Dok se mućio da namesti dinamit, znoj mu je curio niz lice. — Pre

nego što odem na onaj svet, dočepacu se novca.

Otis Mors ga je sa divljenjem pogledao. — Mora mu se priznati da je tvrd, Šajlo.

— Kresni palidrvce — rekao je Sentor. — Fitilj je kratak i patron će brzo eksplodirati — okrenuo se Morius. — Daj ovamo onaj džak i prebaci ga preko dinamita.

Zatim su se brzo povukli u drugi deo kola. Fitilj je zapucketao, odjeknuo je prigušen tutanj i vrata kase su se uz tresak otvorila.

— Daj novac — izustio je Sentor bez daha i klonulo nagao na zid dok su banditi pobeđnički kliknuli i otvorivši vrata kase, iz nje izvukli dve vrećice zaključane katalancima i blombirane crvenim voskom na kojem je bio utisnut žig kompanije.

— Ovo će sigurno biti novac!

— Dve vrećice — rekao je Sentor. — Tačno to. Pomozite mi da izađem oдавде — sagnuo se, uzeo revolver čuvara pošiljke i zataknuo ga za pojas. Šajlo Klajn je okrenuo leđa kao da nije čuo Sentorove reči i uputio se ka izlazu iz vagona.

Otis Mors ga je s nevericom pogledao. — A šta je sa njim?

Klajn se okrenuo i letimice pogledao Sentora. — Vrlo loše, Ejbe — rekao je ravnodušno i skočio na nasip.

Otis Mors je pogledao Sentora u oči. Kolebao se šta da radi.

Sentor mu je olakšao donošenje odluke. — Izvući ću se ja. Pomozite mi samo da siđem oдавде.

— Hoću, Ejbe.

Mors je uzeo Sentora za ruku i prebacio je sebi preko ramena, a onda zajedno sa svojim teretom

lagano prišao vratima i skočivši na zemlju, primativio Sentora. Sentor je muklo zastenjao i zamalo što se nije onesvestio. No, brzo se pribrao i sve misli odmah posvetio plenu.

— Klajne... uzmi vrećice...

— Već ih je uzeo!

— Onda dozovi Mejdžija. Vas dvojica mi... možete pomoći...

Mors je potrčao niz kompoziciju, dovikujući Mejdžija koji je proturio glavu kroz prozor putničkog vagona i odmah zatim iskočio na prugu.

— Nisam imao nikakve muke — rekao je Mejdži pokazujući pokretom glave prema vagonu sa putnicima. — Kako je bilo sa čuvarem pošiljke?

— Klajn ga je sredio. Konduktora smo onesvestili udarcem po glavi, ali je Ejbe Sentor zaradio metak.

Mejdži je promumlao. — To ne valja!

Prišli su Sentoru, koji se jedva držao na nogama. Uzeli su ga svaki za po jednu ruku i skoro noseći ga prošli kroz šumarak do mesta gde ih je Klajn čekao sa konjima. Istog trenutka kad su izbili na čistinu, on im je nestrpljivo doviknuo.

— Šta je sa vama? Zar mislite da imamo celu noć na raspolaganju? Zar ne vidite da dole u vozu ima pedesetak ljudi i ako se oni dignu za nama...

— Znamo ko je dole i znamo šta može biti — rekao je Mors. — Ali, nismo mogli ostaviti Ejba.

Klajn je stisnuo zube i zadržao gnevan odgovor koji mu je bio na vrh jezika.

— Uzjašimo, pa da krećemo — progundao je na kraju. — Ja ću

jahati na čelu. Znam kuda treba ići.

Mejdži i Moris su popeli Sentora u sedlo i pojahavši svoje konje, prišli svaki sa po jedne strane uz njega.

— Izdržaću — rekao im je, ali je klonuo i prihvatio se rukama za jabuku sedla.

Sa Šajlohom Klajnom na čelu kolone banditi su pojahali ostavljajući za sobom jednog mrtvog čoveka i razbijenu kasu.

Jahali su dugo bez reči i stigli do skrovišta koji su koristili pre dizanja pruge u vazduh. To je bila jedna jaruga u padini brda, ukopana u zemlju, glatkih zidova kao da su je iskopale ljudske ruke. Od jaruge nadalje tlo se spuštalo u blagom nagibu do jednog potoka koji se ulivao u reku Sitko. Između jaruge i potoka pružao se stari put, mestimično obrastao travom jer ga više niko nije upotrebljavao. Taj put je nekada korišćen za snabdevanje rudnika u Džermenstaunu, ali, kako je rudnik već davno bio iscrpen, naselje Džermenstaun je opustelo. Od tada su put od Džermenstauna do reke Sitko i dalje do Elinora koristili samo pojedini zalutali lovci na krzna ili čaknuti kopači zlata.

Plan pljačkaša bio je da se zauzstave u tom skrovištu, da podele plien i da zakopaju vrećice sa oznakama kompanije. Nameravali su da potom krenu na sever i da, koristeći sjaj zvezda obidu u širokom luku brežuljke i brda koja su se pružala odatle pa sve do Vajominga i Montane, pređu državnu granicu. Tako je bio mislio Sentor i taj plan kao većina njegovih poduhvata bio je dobro zamišljen.

— Do granice ćemo stići pre zore — rekao je Sentor. — Preći ćemo na teritoriju Montane i ostaćemo sledećeg dana i noći u skrovištu kod Bordena. On će nam nabaviti konje, ako nam to bude trebalo, i posle toga preći ćemo kroz Montanu, razdvoj ćemo se i otići svaki na svoju stranu.

To je bio prvobitno smišljen plan i Šajlo Klajn nije video razloga zašto bi ga menjao, bez obzira na ranu Ejba Sentora. Zabivši vrh noža u vrećicu od nepromočivog platna sa oznakom kompanije Vels Fargo, Šajlo je rekao.

— Izdržao si dovde, Sentore. Verujem da ćeš izdržati i do granice.

— Sumnjam — rekao je Mors sumnjičavo. — U lošem je stanju.

Pljunuvši na tlo, Klajn se okrenuo prema njemu.

— Zar on ne može da govori sam za sebe?

Ejb Sentor je klonulo sedeo naslonjen na gladak zid jaruge, ali je digao glavu kada je čuo Klajnovе psovke i proklinjanja. Razbojnik se mučio da raseče kese od nepromočivog platna, u kojima se nalazio novac.

Sasvim jasnim glasom rekao je. — Daj mi ovamo tu vreću.

Ostala trojica su se iznenađeno okrenuli.

— Daj mi je — ponovio je Ejb. — Na taj način neće ići brzo, Klajne.

— Rekao sam ti već da ti više ne izdaješ naredjenja! Šteta je što si ranjen, ali...

— Ne želim nikakve odgovore — Sentor je govorio iznenađujuće čvrstim glasom. — Daj mi ovamo tu vreću.

Klajn je kolebajući se bacio vre-

ću do Sentora. Ovaj je prihvatio vreću levom rukom, a desnom se munjevito mašio revolvera. Odjeknuo je pucanj i zatim je nastala gluva tišina.

— Otkinuo je bravicu kuršumom! — uzviknuo je Mors i Mejdži se buljeći očima pridružio njegovom čuđenju.

— Zašto kvariti dobar nož? — rekao je Sentor. — Daj mi ovamo i drugu vreću.

Klajn je doneo i drugu vrećicu. Bio je namrgođen, ali nije ništa govorio.

Sentor je pažljivo nanišanio i hicem otkinuo pojačani metalni kaišić sa bravom, koji je zatvarao drugu vreću. Zatim se iscrpen naslonio na zid, prepuštajući drugima da isprazne vreće i podele sadržaj. Izvesno vreme vladala je tišina, a onda je Sentor rekao Klajnu.

— Nisi bio u pravu kad si rekao da moramo strepeti od putnika u vozu. Smeo bih da se kladim da ni jedan od njih neće napustiti voz.

— U pravu je — uzviknuo je Mejdži odobravajući Sentorovo mišljenje. — Oni varošani u putničkim kolima bili su toliko uplašeni da nisu smeli ni da me gledaju!

— A osoblje voza nije u stanju da nas goni — promrmljao je Mors.

Klajn je napravio gnevnu grimasu i otkrio zube. — Dobro, pa šta?

— Samo razmišljam — rekao je Sentor. Obema šakama pritiskao je ranu na grudima. — Može biti da je neko čuo eksploziju i da je bio dovoljno radoznao da pođe da vidi šta je to. Ali, i ako bi išao najvećom brzinom, trebalo bi mu

bar dva do tri časa da se vrati nazad u Elinor. Posle toga bilo bi potrebno neko vreme da šerif uzbuni građane i računam da potera ne bi mogla poći pre jutra.

— Za to vreme mi ćemo biti s druge strane granice — dočekao je Klajn spremno.

— Razumljivo je da će šerif najpre poći do olupine voza — nastavio je Sentor kao da Klajn ništa nije rekao. — Posle toga počće potraga po okolini. Tek možda oko podne naići će na ovo skrovište...

— Da, jer smo ipak ostavili tragove — rekao je Klajn sarkastično.

— Naravno da će po danu ići za tragom — klimnuo je glavom Sentor — ali posle prelaska brdskog prevoja nastupio je tvrd kameni teren, kao što ste i sami zapazili. Za nalaženje tragova na tom terenu biće potreban dobar tragač.

— Pa šta s tim? Našta to ciljaš, Sentore?

Sentor je nastavio umornim glasom. — Bilo bi bolje za vas da razmislite. Možete uzeti svoj deo i odmah odjahati, a mene ostaviti ovde.

— To ne bismo učinili — usprotivio se Mors. — Do vraga, ti si njegov stari ortak, Klajne. Ne bi ga ovde ostavio, je li tako?

Klajn je ostao nem i Sentor je nastavio sa notom gorčine u glasu. — Ne molim ja za milost. Samo vam izlažem jednostavne činjenice, momci. Ili ćete odjahati odavde, ili ćete izgubiti nešto vremena da mi previjete ranu i da pokušate da mi zaustavite krvarenje. Dajte mi dva časa odmora i sigurno ću biti u stanju da jašem sa vama. U tom slučaju preći će-

mo granicu po danu, ali ni tako ne bi trebalo da bude rizika. Mogli bismo do Bordenovog ranča stići još u toku sutrašnjeg dana.

— To je sulud plan! — ustao je Klajn sa rukama na kukovima, iskolačivši oči na ranjenika. — Zar ti nikada ne misliš ni na koga drugog sem na sebe? Zašto bismo mi ostali ovde da čekamo i strepimo da nas potera uhvati kad možemo biti miljama daleko i u bezbednosti?

— Pa, ja ti samo predlažem, Klajne. Kao što sam već rekao, ni od koga ne tražim milost nego jednostavno otkrivam karte — s naporom se malo podigao da bi zauzeo uspravniji položaj. — No, morate brzo da donesete odluku, momci, ja krvarim.

— Što se mene tiče — rekao je Klajn — slobodno možeš iskrvariti do smrti, mister! Dobio si svoj deo novca — pokazao je nogom na Sentorovu gomilu novčanica. — Mi ćemo uzeti ono što je naše i odjahaćemo.

— Govori samo za sebe — rekao je Mors žustro i istog sekunda Klajnova desna ruka poletela je do drške revolvera. — To nije nikakav izazov, Klajne! Smatram da sada, kada smo završili posao i podelili plen, možemo da radimo ono što nam se sviđa.

— Pa lepo onda, ja idem do Bordena!

— I ja takođe — rekao je Mej-dži — samoó... žao mi je. Ejbe — glas malog cirkusanta zvučao je tako neiskreno da se Sentor morao osmehnuti u mraku. — Ima samo jedna stvar, Klajne.

— Koja?

— Tiče se Bordena...

— Da — rekao je Mors — šta ćemo sa Bordenom? Šta o tome mislite vas dvojica? On je Sentorov prijatelj. Kako će nas dočekati kada se pred njim pojavimo bez Sentora?

— Preguraćemo i to — rekao je Klajn, ali je po prvi put njegov glas nesigurno zazvučao.

Na to se brzo umešao Mors. — Čujte... morali bismo pogledati šta možemo učiniti za Ejba Sentora. To će nam odneti možda jedan čas...

— Jedan čas je suviše — razbesneo se Klajn. — Možda već u ovom momentu planine vrve od lovaca ucenjenih! Do svanuća moglo bi se desiti da se ljuljamo na konopcima...

— Krenite — presekao ih je Sentor oštro. — Uzmite svaki svoj deo i odlazite. Gubite mi se s očiju!

Klajn se nije ni pomerio. Mej-dži se neodlučno premestio s noge na nogu, a Mors je rukavom košulje obrisao oznojeno čelo.

I baš u tom momentu na scenu je stupio Dok Holidej.

II

Dok Holidej je stajao pored svog konja, sa rukama dignutim do visine ramena. Nije se bojao smrti, ali je rezignirano mislio da je ovakva smrt veoma neveseo način odlaska sa ovog sveta. Nije čak ni znao ko su bili njegovi dželatili. Sve što je do tada mogao da vidi bio je jedan čovek koji je stojao nešto ispred ostale dvojice; njegov revolver ispružen u Dokovom pravcu bio je uperen, kako se Doku

činilo, negde u predeo između trbuha i grudi. Iza tog čoveka ona druga dvojica stajali su napeti sa revolverima u rukama. Nejasnu siluetu četvrtog čoveka samo je nazirao skljojkanu u podnožju glatkog zida jaruge. Konji su stajali u gomili nešto malo dalje od četvorice ljudi, a prostor na zemlji sasvim blizu ispred skljojkanog čoveka bio je prekriven gomilom nečega što je ličilo na papir. Nije imao vremena da razmišlja o tome kakav je to papir, ni šta su ti ljudi mogli raditi na tom mestu. Zurio je u revolver u ruci čoveka pred sobom.

Čovek na zemlji krkljavo se zakašljao. Ostali se nisu okrenuli da ga pogledaju, ali je Dok osetio da je njihova nervoza od toga porasla.

— Stani malo, Klajne. Saznaj prvo šta on ovde radi... možda ima prijatelje.

— Dakle? Odakle dolaziš? — upitao je Klajn resko.

— Izdaleka — odgovorio je Dok. — Uputio sam se u Elinor.

— E, onda si mnogo skrenuo s puta, mister! — Klajn je digao cev revolvera prema Holidejevim grudima i isturio ruku malo napred. — Smisli nešto bolje.

— Ne razumem zbog čega sve ovo, gospodo — rekao je Dok. — Ja sam običan putnik i putujem za Montanu. Naišao sam gore u brdima na jednog starog kopača zlata u gradiću koji se nekad zvao Džermenstaun. Bilo mi je ponestalo hrane i on mi je rekao da ovaj put vodi za Elinor, gde mogu kupiti sve što mi je potrebno.

— Dobar je lažov — rekao je Klajn. — Šta ti kažeš, Sentore?

— Pitaj ga šta ga je navelo da skrene s puta.

— To mogu odmah da vam kažem — odgovorio je Holidej spremno. — Čuo sam neku buku nalik na grmljavinu iz pravca železničke pruge, pošao sam još nekoliko milja, a onda sam čuo i revolversku paljbu. Naravno da se sve to mene ništa ne tiče, ali sam smatrao da bi trebalo da vidim šta se dešava, pa sam zbog toga skrenuo s puta i pošao ovamo u ovu jarugu, jer sam namirisao konje.

— Šta reče? — zapitao je Klajn sa nevericom.

— Imam dosta osetljivo čulo mirisa — objasnio je Dok Holidej. — Pretpostavljam da je to neka urođena osetljivost ili tako nešto.

Mors se zakikotao i Klajn se okrenuo kao udaren bičem i zarežao. — Šta je tu toliko smešno?

— Jadan čova — promrmljao je Mors. — Ta njegova urođena osetljivost nije mu pomogla da namiriše opasnost...

Holidej nije imao mnogo vremena da proračunava svaku pojedinost. Klajn je bio upola okrenut, a cev revolvera takođe je za delić sekunde zjapila na drugu stranu i Dok Holidej je zaključio da je to njegova šansa. Skočio je u stranu i provukao se ispod trbuha svog konja. Konj se digao na zadnje noge i u spuštanju prednjim nogama izbacio Klajna iz ravnoteže. Holidej je nasumice potrčao, strepeći da će svakog trenutka osetiti udar vrelog taneta u leđa. No, položaj jaruge mu je pomogao; nekoliko metara od mesta gde su stajali jaruga je zavijala na stranu, a na izlazu je bilo nekoliko razba-

canih velikih stena. Kada se Holidej u trku bacio među te stene, Mors i Mejdzji su pripucali iz revolvera. Prasak hitaca je odjeknuo. u jaruzi, povećavajući opštu zabunu. Holidejev konj se uplašio : okrenuvši se jurnuo prema izlazu. Psujući naglas, Klajn je ispalio hitac na njega i životinja je gruznula na bok i ostala da leži bacajući se nogama u smrtnom ropcu.

Do tog momenta Holidej je već bio izmakao neposrednoj opasnosti i pomažući se rukama, penjao se što je brže mogao uz jednu padinu da bi se dočepao terena iznad banditskog skrovišta. Znao je da mu je jedina šansa za spas ako se dočepa šume koja se nalazila nešto više odatle. No, u jednom momentu zastao je da predahne i oslušne. U prvom trenutku nije čuo ništa; izgledalo je kao da se u jaruzi ništa ne miče. A onda, iznenada, toliko da je Dok skoro poskočio, iz mraka u blizini začuo se nečiji glas.

— Ne vidim ga nigde, Šajlo!

— Onda se razdvojimo. Neka se jedan od vas popne gore.

Holidej je osetio grč u želucu, a zatim olakšanje, jer je neki drugi glas rekao. — Ma šta, do đavola? On je samo jedan čovek!

— Tačno, Šajlo, a sem toga, ubio si mu konja. Šta nam on može?

Klajn je zamumlao. — Skoro ništa. Ostavimo ga onda i gubimo se odavde.

Krupnim koracima, koji su muklo odjekivali u noći, gonioci su se vratili u jarugu. Šajlo Klajn je išao prvi i kada je bio nekoliko koraka udaljen od Ejba Sentora, zastao je kao ukopan, jer za tre-

nutak jedva da je mogao poverovati u ono što je video.

Sentor je sedeo naslonjen na zid jaruge, ali mnogo uspravnije nego pre toga. Između njegovih nogu nalazila se gomila novčanica; ne samo njegov deo plena od pljačke voza, nego gomila svih novčanica. U desnoj ruci držao je naperen svoj revolver, a u levoj je imao revolver uzet od čuvara pošiljke.

— Ni koraka dalje, Klajne.

Klajn je jedva došao do reči. — Jesi li poludeo? Skloni taj revolver!

— Morse... Mejdzji... stanite pored njega. Ne šalim se, momci. Ako napravite samo jedan pogrešan korak, probušiću Klajnu kožu.

Klajn je s mukom progovorio promuklim glasom. — On je poludeo. To je od rane...

— Lud ili ne — prekinuo ga je Sentor — ja sam doneo svoju odluku. Vi ste sve spremili da odete i da mene ostavite. Da ste za to imali šanse, vi biste me lupili po glavi i uzeli biste i moj deo. E pa dobro, kada ste pošli da lovite onog neznanca, palo mi je na pamet da samo ja imam slabe šanse da se odavde izvučem živ. pa zašto bih se ja onda brinuo šta će se desiti sa novcem?

— U tom slučaju — rekao je Mors — zašto praviš ovakve ludorije, Ejbe. Dopusti nam da uzmemo naš deo i da odemo.

— Nikuda vi nećete otići -- rekao je Sentor ledeno. — Ni jedan od vas. Ako želite svoj deo plena, onda ostanite ovde sa mnom dok se odmorim. Možda do sutra ujutro.

— Ujutro! — povikao je Klajn. — Mora biti da si potpuno šenuc!

— Ako ne želite vaš deo, slobod-

ni ste da smesta odete. Ali, ako ostanete ovde, onda to možete samo pod mojim uslovima.

— Čekaj malo, Ejbe...

— Morse, rekao sam ti da staneš pored Klajna. I tebi, Mejdži. Držite ruke dalje od revolvera ili ću svega mi na svetu, početi da pucam.

— On to ozbiljno misli. Uradite kao što kaže — rekao je Klajn užurbano.

Ostala dvojica su poslušno prišli i stali pored Klajna.

— To je već bolje — rekao je Sentor osmotrivši svu trojicu. — A sada se okrenite, ali vrlo lagano, tako da budete leđima okrenuti meni. Hajde okrećite se!

Jedva dižući noge sa zemlje, Klajn se lagano okrenuo držeći sve vreme ruke u visini ramena. Ostala dvojica su sledili njegov primer.

— A sada, Morse, otkopčaj opasač sa revolverom. Još uvek držim pištolj uperen u Klajna. Zapamti to.

Dok se Mors petljao sa svojim opasačem, Klajn je jedva mičući usnama dobacio Mejdžiju. — Zgrabiću Morsa i okrenuću ga... a ti se maši revolvera...

— Jasnije — začuo se Sentorov grub glas. — Govori jasnije, Klajne, da bih te i ja mogao čuti!

Mors je promucao. — Klajne, bu-di miran, za ime boga, i slušaj. Ni-je mu preostalo još mnogo...

— To je sasvim tačno — rekao je Sentor i nasmejao se promuklim smehom. Činilo se kao da mu je slabost izoštrila sluh. Odjeknuo je tup udar opasača i zveket kopče na tlu, jer je Mors otkopčao i pustio opasač da mu klizne niz noge.

— A sada pođi dva koraka napred i klekni na kolena.

Stenjući od nemoćnog jeda, Mors

je koraknuo napred i spustio se na kolena.

— A sada ti, Klajne! Hajde, čekam te!

Nekoliko sekundi Klajn se nije ni makao. Svaki nerv u njegovom telu vapio je da potegne revolver i da pokuša da iskoristi šansu. No negde u sredini, pored kičme kao da ga je nešto peklo, nešto vrelo kao usijano gvožđe. Na to mesto pogodio bi ga Sentorov hitac. Šansa za kojom je instinktivno vapio došla je i prošla. Klajnov opasač sa revolverom pao je na tlo.

— A sad napred, Klajne! Napred i na kolena!

Šajlo Klajn je poslušao i kleknio pored Morsa...

— Tvoj je red, Mejdži!

Blejd Mejdži nikada nije bio naročito spretan sa revolverom i on je hitro otkopčao opasač i pustio ga da padne. Kada je zakoračio napred, Sentor ga je opomenuo.

— Nož, Mejdži, nož! Izvuci nož i pusti ga dole.

Klečeći na kolenima, Mors se zagledao u tlo i osmešnua se. Nije trebalo sumnjati u dovrtljivost Ejba Sentora, rekao je sebi. Bilo je smešno nadati se da će on zaboraviti da je Mejdži najbrži i najveštiji čovek u baratanju nožem koga su ti krajevi ikada videli. Bez svog noža Mejdži bi bio isto toliko beskoristan kao on ili Klajn bez svojih revolvera.

— Požuri — opomenuo ga je Sentor oštro i slegnuvši ramenima. Mejdži je pružio desnu ruku do specijalne kanije koju je nosio na pojasu. Držka noža bila je dugačka, tako da je izvirivala iznad opasača za revolver i bila je postavljena tako da se nož mogao lako izvaditi i hit-

nuti. Dugački Mejdžijevi prsti sklopili su se oko drške.

— Vreme brzo prolazi, Mejdži!

Udahnuvši kratko, Mejdži je izvukao nož i uhvativši oštricu između kažiprsta i palca, hitnuo je sečivo i istovremeno, kao igrač, skočio nekoliko stopa u stranu. Nož je presekao vazduh, a Sentor se izvio u stranu i nož je proleteo pored njegove glave, udario o stenu i pao pored njega. Krajnjim naporom Sentor se ispravio i njegova ruka je munjevito poletela kao ruka boksera koji uzvraća kontra udarac. Mejdži je, međutim, već nestajao u dubokom mraku jaruge kada je crvenkastožučkast plameni prst iz cevi revolvera blesnuo i obasjao proplanak. Sledećeg trenutka Mejdži je pao na tlo.

Ostala dvojica su se kao zalude-ni okrenuli, šetajući kolenima po zemlji. Mors je zurio upola otvorenih usta.

Klajn je hrapavim glasom jedva progovorio. — Ti si davo iz pakla, Sentore!

— On ili ja — odgovorio je Ej-b Sentor hladno i izduvao ostatak barutnog dima iz cevi revolvera. — U redu, momci, izgleda da ćemo ipak plen deliti na tri dela. Vas dvojica i ja. Samo nas trojica.

— Ako se budemo živi izvukli odatle — izustio je Klajn ustajući na noge. — Nego slušaj me, Ej-be...

— Vрати se nazad! — prekinuo ga je Sentor resko. — Ti, Morse... okreni se — kada se Otis Mors stopu po stopu okrenuo klečeći na zemlji, Sentor je nastavio. — Uzmi svoj opasač i baci ga ovamo. Tako je već bolje. A sad i drugi opasač... i bez podvala, ili ćeš proći kao što je Mejdži prošao.

— Zar misliš da sam lud? — rekao je Mors i dobacio opasač. Sentor je pružio levu ruku, uzeo revolvere i složio ih pored sebe.

— A sada — rekao je — možete da se odmorite. Ja sam ovde, oružje je kod mene i ostaćemo ovde sve dok ja ne kažem da pođemo. Nemojte da vam na um dode sulu-da ideja da ću zaspati. Ja se samo odmaram, a ako imate makar malo razuma u glavi, i vi ćete se za to vreme odmoriti.

Ni za šta na svetu Dok Holidej ne bi propustio da jednom započeti doživljaj doživi do kraja. U tom trenutku, znao je, banditi su bili suviše zauzeti svojim sopstvenim problemima da bi mislili na njega. I baš zato nije mu bila namera da jednostavno ode. Uostalom, to bi bilo nemoguće jer nije imao konja. Zbog toga se šćućurio za jedne stene iznad skrovišta, u očekivanju da vidi šta će dalje biti.

Vreme je sporo prolazilo, i to ne samo Doku Holideju već i banditima u skrovištu. Od ove trojice izgleda da je Sentor bio najmanje zabrinut. Rana je prestala da mu krvari i mada se sa mukom kretao, bio je optimistički raspoložen posle dužeg odmora. Nadao se da će biti sposoban da pojaše konja i ode odatle, makar posle toga prešao samo nekoliko milja.

Druga dvojica bandita sedeli su neveselo šćućureni na zemlji nekoliko metara daleko od njega. Izvestan deo vremena Sentor je protraćio premeštajući metodično novac sa gomile na gomilu, a onda pakujući novčanice u vreće kompanije, koristeći pri tom levu ruku, dok je

desnom rukom čvrsto držao revolver uperen na dvojicu svojih doskorašnjih ortaka. Pošto je završio slaganje novca, on se sa zadovoljstvom naslonio na zid. Mors, međutim, nije mogao da ~~moći~~ ni na šta drugo nego na novac u vrećama i na silna zadovoljstva i uživanja koja bi tim novcem mogao dobiti kada bi svoj deo imao u džepu.

Sajlo Klajn je pričajeno besneo. Neprekidno je psovao u sebi zbog toga što je dopustio Ejbu Sentoru da ga tako izigra. I ranije mu se nije dopadalo Sentorovo vodstvo a sada kada je Sentor bio ranien i bespomoćan računao je kao sigurno da će preuzeti vodstvo u bandi. Razdražen svojim neuspehom sedeo je i ključao u sebi.

Otis Mors je prvi prekinuo dugotrajno ćutanje. Hrapavim glasom je zapitao. — Koliko dugo ćemo još čekati, Ejbe?

Ne odgovorivši odmah, Sentor se mašio svog časovnika. Taj pokret pričinio mu je bol u grudima, ali on je stisnuo zube i pri slaboj svetlosti zvezda žmireći pogledao brojčanik. Vraćajući časovnik u džep, rekao je. — Još malo pa je gotovo došao trenutak, kako mi se čini.

— Zašto da se zavaravamo? — progundao je Klajn. — Ako osećaš u sebi snagu, onda hajde da odmah pođemo! Ako ne možeš...

— To bi bilo suviše loše za tebe, Klajne. Niko neće poći odavde bez mene... sem ako ostavi svoj deo novca.

Niko mu nije odgovorio i grobna tišina je ponovo zavládala.

A onda se iz dubokog mraka iaruge, tamo iza mesta gde su se nalazili konji, začuo slab šum od koga su se sva trojica trgli i zgledali. Sa svog mesta iznad skrovišta bandita

i Dok Holidej je čuo taj šum i napregao oči ne bi li bolje video.

Posle nekoliko trenutaka šum se ponovio. Neki čovek je stenjao. Zatim je iz senke mraka teturajući izašao Blejd Mejdži. Dok je prilazio, mrmiljao je nešto za sebe i zaprepašćeni banditi su mogli jasno videti da mu je lice pokriveno krvavom maskom. Jednu ruku držao je na temenu i ljuljao se u hodu, ali stajao je na nogama živ.

Ejb Sentor mu je oštro doviknuo. — Nazad, Mejdži!

Kao da ga nije čuo, Mejdži je nastavio da hoda i prišao do grupe. Zastao je ljuljajući se i promućao. — Tvoj metak me je samo okrznuo, Sentore. Verovatno si mislio da si mi prosuo mozak, ali srećom dobio sam samo jednu čvorugu na glavi i ogrebotinu koja mi je odnela pramen kose. Ali, još nisam otišao na onaj svet, ubico!

Sentor je odgovorio naizgled dosta prijateljski. — Pa lepo, to je bila tvoja sreća, Mejdži. Sledeći put kad pokušaš neku prevaru sa mnom budi siguran da ćeš dobiti glavni zgoditak.

— Osvetiću ti se, — rekao je Mejdži. — Nemoj se zavaravati da nećeš, mister. Izravnaću račune s tobom.

Rekavši to Mejdži je pošao da se udalji. Istog trenutka ne obazirući se na Sentorov revolver Klajn se uspravio i dozvao ga. — Hej, gde dovgrada misliš da odeš. Ščavko? Novac je kod Sentora a sem toga on nas drži na nišanu pa moramo da igramo onako kako on kaže...

Mejdži je zastao i malo nakrivio glavu kao da sluša, a onda zaklimao glavom i odebljalim jezikom promumlao. — Odlazim odavde — pošao je prema konjima i Klajn je

zakoraćio da pođe za njim, ali ga je u tome preseklo Sentorovo upczorenje.

— Stoj gde si, Klajne! još uvek je mrak, ali ako treba, rizikovaću da vas svu trojicu izrešetam.

Klajn je neodlučno zastao, a Mejdži je stigao do svog konja, dohvatio čuturicu sa vodom i odvnuvši poklopac, prineo grlić usnama. Zatim je izlio nešto vode na glavu, a potom ponovo otpio nekoliko gutljaja i onda vratio čuturicu na mesto. Kada je dohvatio uzde, Mors je ustao na noge.

— Klajne! Hajdemo svi odavde!

Klajn se okrenuo čoveku koji je zgrčen sedeo pored zida.

— Šta kažeš, Sentore? Šta da radimo? Jesi li spreman za jahanje?

— Naravno. Ali ti ostani gde si, Klajne. Hteo bih da probam noge... pre nego što... — Dok je govorio, pokušao je da ustane. Ispružio je levu ruku i prihvatio se za zid da bi dobio oslonac. Uspeo je da ustane i ostao tako neko vreme ljuljajući se, držeći revolver preteći uperen u njih. Oni su stajali i posmatrali ga kao hipnotisani. Sa ivice jaruge iznad njih Dok Holidej je video kada je Sentor zakoraćio jedan korak, a onda se odjednom dohvatio levom rukom za grudi. Noge su mu zaklecale i kada je već hteo da padne, Klajn je priskoćio. Istog trenutka Sentorov revolver je planuo i gejzir prašine digao se između Klajnovih nogu. Uz glasnu kletvu on je skoćio nazad, a Mors se nasmejao.

Sentor je, međutim, kliznuo niz zid na zemlju. Između nogu ležale su mu vreće sa novcem, u desnoj ruci držao je svoj pištolj, a u levoj pištolj „Vels Fargo” čuvara. Sa mu-

kom je uspeo da izgovori. — Još uvek nisam spreman.

— Sto mu gromova — grmnuo je Šajlo Klajn — nikada nećeš ni biti. Umrećeš! Shvati to!

— Ja najbolje znam šta treba da shvatim, Klajne. Podite. Naći ćemo se na Bordenovom ranču.

— A novac?

— Ostaje kod mene.

— Do đavola...

— Štedi reči, Klajne. Tako će biti jer sam ja tako odlučio. Čekajte me kod Bordena.

Na to je Mors rekao. — Ti možeš ići gde hoćeš, Klajne. Što se mene tiče, ja idem sa Mejdžijem.

Na to je Sentor dodao. — Dobićeš svoj deo, Otise, ne brini. Izvući će se odavde.

Klajn je još neko vreme ostao iza njih kao da je neodlučan šta da učini. Dok je netremice streljao oćima ranjenika, u njemu je ključao bes. Konaćno je uzeo voćice i skinuo ih sa kamena za koji su bile zakaćene. Zatim je pojahao i pošao za ostalima. Prolazeći pored Sentora, dobaćio je. — Ako se za tri dana ne pojaviš kod Bordena, ja ću se vratiti... da uzmem lov. Tada ću te i zakopati, Sentore.

— To nećeš imati prilike! — uzviknuo je Sentor i prineo ruke prsima da bi u unutrašnjem džepu opipao nešto ćvrsto... jednu rezervnu patronu dinamita koju je, kao oprezan ćovek, uvek nosio sa sobom pri napadu na vozove. za slučaj neke neoćekivane nevolje.

Malo po malo topot kopita je zamro. Dok Holidej je posmatrao Sentora koji je još izvesno vreme sedeo ukrućen pored zida, a onda mu je revolver iskliznuo iz ruke i glava mlitavo pala na grudi. Sedeo je u

tom položaju izvesno vreme. toliko bez pokreta da je Holidej pomislio da mora biti mrtav.

Holidej je tada zaključio da je vreme da nastupi. Mrtav ili živ, Sentor je imao konja i taj konj je Holideju bio potreban. Sem toga, tu je bio i novac. Nije želeo od tog novca ništa za sebe, ali mislio je da ga treba vratiti vlasniku. Uzgred, dosetio se da se nalazaću obično da je nagrada, koja u ovom slučaju ne bi bila mala.

Sišao je u jarugu ne trudeći se da prikiše šum svojih koraka. A onda, kada je već zašao u jarugu, palo mu je na pamet da je mrtav Sentor jedno, a živ nešto sasvim drugo, i da bi ga mogao ustreliti jednim jedinim metkom. U tim krajevima smrt je uvek bila nadohvat ruke i Holidej je to znao. Čak je ponekad mogao da oseti njen miris.

Zbog toga je dalje nastavio vrlo oprezno. Obilazeći pored Sentora sa druge strane jaruge, pošao je tiho prema usamljenom konju koji je oborene glave stajao u senci.

— Stani. Digni ruke i ne miči se.

Dok Holidej je zastao kao da ga je neko lupio kamenom po glavi. Sentorov glas se ponovo začuo.

— Mogao bih te ubiti, ti to znaš, ali neću. Potreban si mi. Otkopčaj polako opasač.

Ponavljala se igra od pre izvesnog vremena. Holidej je stajao nepomičan i pri svetlosti zvezda nazirao je Sentorovu siluetu udaljenu nekoliko metara. Pitao se da li razbojnik njega vidi isto tako nejasno ili možda bolje. U jaruzi je tama bila veća i možda se Sentor na nju više prilagodio. Proklinjući svoju neopreznost, priklonio se sili i poslušao.

— A sad mi donesi čuturicu. Žedan sam.

Holidej je došao do reči. — Nije potrebno da mi pretite revolverom, mister. Dao bih vam vode i bez toga.

— Čuturica je na sedlu. Donesi je.

Holidej je pošao prema konju. Napipao je čuturicu zakačenu za jebuku sedla, ali je pipajući naišao na još nešto. Prsti su mu zastali na jednom čvrstom predmetu. Bio je to kundak puške koji je virio iz futrole na drugoj strani. Sve vreme puška je bila tu, zaboravljena od svih... pa čak izgleda i od samog Sentora.

— Požuri, šta radiš toliko? Umreću od žeđi.

— Dolazim — rekao je Dok nastojeći da mu glas zvuči mirno. Iza njegovih leđa nalazio se bandit spreman da ubije. Pored njega nalazila se gomila novca o kojoj Holidej nije znao ništa sem da je svakako negde ukradena. Negde u tim brdima nalazila su se još tri očajnika, svaki od njih još i gori od svog vođe. Trebalo je prelati ih u ruke predstavnika zakona i ukloniti ih s puta.

Neprimetno je pružio ruku preko konja, zgrabio kundak i jednim veštim pokretom nečujno izvukao pušku. Sentor je tog trenutka ponovo doviknuo. — Šta se zadržavaš, tamo, trapavko?

Holidej je oprezno zapeo obarač puške pazeći da ga šum ne izda i prikrivši je pruživši je pored svog boka. U levoj ruci poneo je čuturicu sa vodom. Žustrim koracima prišao je mestu gde je Sentor sedeo i tek tada je primetio da je ovaj do kraja blefirao jer mu je desna ruka još uvek bila prazna, a revolver je ležao pored njega u prašini. Dok je pažljivo naslonio pušku na zid, a zatim kleknuo na koleno pored

razbojnika i obgrlivši ga rukom oko ramena, naslonio ga na zid i prineo čuturicu njegovim usnama. Sentor je u početku pohlepno otpio nekoliko gutljaja, a zatim još nekoliko, ali sporije. Pošto je neprimetno sklonio revolver sa donjaša njegove ruke Dok je rekao.

— Malo umerenije sa vodom. S obzirom u kakvom ste stanju...

— Mislim da to više nema značaja — rekao je Sentor, ali se ipak navalio leđima na stenu i sklopljenih očiju sačekao da prođe nekoliko minuta pre nego što je ponovo prineo čuturicu usnama. Onda mu je Dok uzeo čuturicu i spustio je pored vreća sa novcem. Namestivši se udobnije, rekao je.

— Pa lepo, dobili ste vašu vodu.

— Nisi imao drugog izbora

— Grešite — rekao je Dok samouvereno. — Mogao sam vas ubiti svakog trenutka.

Sentor je otvorio oči. Začeo se u lice čoveka ispred sebe i odjednom je u njegovim očima blesnuo plamičak saznanja. Uzviknuo je. — Moja puška!

— Trebalo vam je dosta vremena da se setite — klimnuo je glavom Dok. — Sa mog mesta gore na obronku sve sam video... i sve sam čuo. Da su oni vaši ortaci našli pušku pre nego što su odjahali, vi biste sada bili mrtvi, mister, a novac bi bio u njihovim rukama.

— Ipak, nisu je našli — rekao je Sentor. — Istina je da sam zaboravio na pušku, ali mislim da je to jedina stvar koju sam zaboravio — pokušao je da se pokrene i lice mu se zgrčilo od bola.

— Zašto tim nevaljalcima niste dali novac i pustili ih da odu?

— Oni bi me ostavili ovde. Ni-

sam hteo da im pružim to zadovoljstvo.

Našavši se sasvim blizu Sentora, Holidej je zapazio da je banditski vođa mnogo mlađi nego što je mislio. U njegovoj bradi nije bilo ni jedne sede dlake, a na licu nije bilo previše bora, mada se to pri lošoj svetlosti nije moglo jasno videti. Sentor je zapitao, ali sada mnogo učtivije.

— Bili ste se uputili u Elinor?

— Tako je, ali to nije moj glavni cilj. Nameravam da otputujem još dalje.

— Noćas — rekao je Sentor — dočepali smo se bogatog plena. Hoćete li nešto od toga?

— Ne želim da imam ikakvog udela u tom novcu.

— Vi ste mora biti čaknuti — rekao je Sentor — ali neću dalje da insistiram. Zna li ko sam ja?

— Mister, u ovom momentu nije mi ništa važno da znam sem... — dodao je — da još uvek imam pri ruci vašu pušku.

Sentor je sebi dopustio da se kratko nasmeje. — Iskreno da kažem, drago mi je da niste opalili iz nje. To i nije mnogo važno, ali od deset ljudi devetorica bi tako postupili.

— Kao što vidite ja nisam. Možda sam bio radoznao da vas upoznam.

— Mislim da znam na čemu sam — klimnuo je glavom Sentor. — Trebalo je da se odmah setim, ali bio sam smućen od gubitka krvi. Rekli ste da se zovete Džon Holidej, zar ne? Holidej koji nije lakom na novac, ne poteže oružje bez velike nužde, zna da bude milosrdan prema neprijateljima i više od svega voli pustolovine. Vi ste Dok Holidej, čuveni pustolov, je li tako?

— Pogodili ste — priznaje Dok

zapažajući da mu se bandit sada obraća sa više poštovanja. — Ali, zar je to važno?

— Možda i nije, ali mi loše je što sam vas upoznao. Cenim ljude koji imaju smisla za rizik. Činjenica da ste ostali u blizini iako ste mogli pobeći, uklapa se u ono što sam o vama čuo. To je nešto sasvim suprotno od Klajna.

— To je onaj koji je pokušao da vas zaskoči?

— Da. Vidite, Klajn je opasan... ali nema stila. Izveo sam sa njim nekoliko poduhvata i sve je bilo dobro. Ali, prvi put kad smo se dočepali zaista velikog plena on se promenio. Pokazao je da je sitan zločinac i... čifta.

— A ostali?

— Ostali su neki slučajni poznanici — odgovorio je Sentor izbegavajući direktan odgovor. Dok je rekao.

— Mislite li da bi nešto škodilo ako bih saznao ko su oni?

— Mislim da ne bi ništa smetalo — priznao je Sentor. — Oni su do sada već u bezbednosti, jer računam da će za šest do osam časova biti s one strane granice. Jedan se zove Otis Mors, a drugi je Mejdži. ne znam njegovo ime, ali zovu ga Nož. — Mislio sam da sam ga ubio.

— A bio je to munjevit hitac — rekao je Dok. — Priznajem da ste vrlo brzi sa revolverom, mister.

— Zovem se Sentor, Ejb Sentor, i... hoćete li mi dati još malo vode?

Holidej mu je dodao čaturicu i kada je ovaj otpio, vratio je ponovo na zemlju. Sentor je rekao:

— Razbili smo kasu u vozu koji je pošao iz Elinora. Klajn je morao da ubije čuvara.

— Je li plen veliki? — zapitao je Dok.

— Najveći do koga sam ikada došao. Kako sam čuo, u pošiljci je bilo oko šezdeset hiljada dolara.

Holidej je tiho zviznuo. — A kako ste to ranjeni?

— Ranio me je čuvar. Bio je to hrabar čovek. Pogodio me je kad smo uskočili u vagon.

— Mislite li da vam je kuršum još unutra?

— Jeste, moj prijatelju, ali je vrlo duboko. Čuo sam da ste vi lekar i u drugim okolnostima možda biste mi mogli pomoći... ali sada verujem da je kasno.

Sentor je zabacio glavu unazad i slab odsjaj zvezda obasjao je osmeh na njegovom licu. Bio je to osmeh mrtvog čoveka i Holidej je skrenuo pogled na drugu stranu.

— Žao mi je, ali ne verujem da mogu nešto učiniti. Nemam instrumente za tako duboku ranu.

Nastalo je kratko ćutanje, a onda je Sentor ponovo progovorio. — Od čega vi bežite?

— Zar sam rekao da od nečega bežim?

— Za čoveka vašeg kova uvek postoji razlog za bekstvo. U poređenju sa vama ja sam revolversaš sitnog kalibra, ali je mnoštvo sitnih ribica htelo da se ogleda sa mnom. Mora biti da je vaš život pravi pakao. Jeste li tamo u Gošenu ubili nekoga?

— Ne, ovaj put je u pitanju nešto drugo. Neka devojka je uvirtela sebi u glavu da želi da se uda za mene.

— I vi ste pobjegli! — Sentor se krto nasmejavao. — I ja imam takođe devojku, mister Holideje. U džepu mog sakoa naći ćete pismo i sliku. Ako mi se nešto desi, dajte joj ta

pisma, a na fotografiji je lica grada u kome ona živi.

Posle trenutka razmišljanja Holidej je brižljivo zavukao ruku u džep i tamo našao svežanj pisama i jednu fotografiju zalepljenu na cvrstom kartonu.

— Stavite ih sad na stranu, — rekao je Sentor. — Tu fotografiju napravio je jedan umetnik u Ebinu. Koštala me je deset dolara... i ja sam se slikao i tu moju sliku dao sam Roni.

— Kako se zove vaša dragana?

— Rona Grej — rekao je Sentor i sklopio oči. Čitao je dosta dugo, tako da se Dok zakašljao da bi ga podsetio na svoje prisustvo. Kada je Sentor ponovo otvorio oči, Dok je rekao.

— Ne mogu vas pokrenuti odatle, to je sigurno. Uzeću vašeg konja i odjahaću u Elinor da dovedem lekara... i šerifa.

— Zar hoćete da me predate vlastima, Holideje?

— Mislím da je to moja dužnost.

— Želite da me obese?

— Neće vas obesiti... Klajn je ubio stražara...

— Ko će to dokazati? Čuvar je mrtav, a kada se pucnjava odigrala kondukter je bio onesvešćen.

— Čujte mister, dovedću vam lekara da vam da nešto što će vam ublažiti bol. Ali, pošto ovde imate šezdeset hiljada dolara ukradenog novca, ja moram da vas prijavim predstavnicima zakona.

— Vi ćete daleko doterati, Holideje. Hvala vam što me niste odmah ubili i odneli novac. Vidim da ste inteligentan i čestan čovek. Da, gospodine, daleko ćete doterati.

Holidej se rezignirano osmehnuo, jer daleko od toga da je delio razbojnikovo mišljenje. Sve do sada

njegovo poštenje, čast i inteligencija doneli su mu samo nevolju i beskrajna lutanja. Ali, u ovom momentu o tome nije imalo smisla govoriti. Uspravio se i pošavši do drugog kraja, jaruge, uzeo svoj opasač sa revolverom i pripasao ga.

Sentor je na to rekao. — Uzmite mog konja i dovedite lekara. Dovedite i šerifa... ali... učinite mi jednu uslugu, hoćete li?

— Kakvu?

— Ostavite novac kod mene.

— Čujte sad ovo! To su gluposti. Uzeću te vrećice i...

— Želim da vreće budu kod mene kad dođu predstavnici zakona. Da nije bilo mene, pljačka se ne bi odigrala. Ja sam sve smislio i ja sam namestio dinamit, ja sam digao šine u vazduh! Klajn je samo sitan revolveraš, a ona druga dvojica nisu ništa bolji. Kad potera dode po mene, može uzeti novac.

Holidej ga je kratko vreme netremice gledao. No, Sentor je odjednom pružio ruku iza sebe i dohvatio revolver čuvara novčane pošiljke koji je stajao skriven iza njega. Na Dokovo čuđenje on mu je pružio pištolu drškom napred.

— Mislím da bi bilo dobro da uzmete ovo, Holideje. Trebalo bi da ponesete i pušku za slučaj da se negde uz put sudarite sa Klajnom i njegovim partizanima. Oni nisu suviše daleko i možda nisu ni otišli preko granice. To je još jedan razlog zašto bi trebalo da ostavite novac kod mene!

— Onda bi bilo bolje da vi zadržite pušku — rekao je Holidej odmeravajući u ruci težinu revolvera. — Za svaki slučaj.

— Nemam ništa protiv, jer vi ionako bolje baratate revolverima. A sad pođite — rekao je Sentor uč-

tivo i naslonio se leđima na zid stene.

Holidej ga je zainteresovano gledao nekoliko trenutaka, a onda je pištolj stavio sebi za pojas, a pušku prineo nadohvat Sentorove ruke. Žurnim koracima prišao je Sentorovom konju i pojahao ga. Prolazeći pored Sentora, pogledao je još jednom ranjenika i shvatio da će pomoć Sentoru u svakom slučaju stići kasno, bez obzira koliko brzo bude jahao.

Jedva da je Holidej izjahao iz jaruge, a Sentor se s naporom pridigao, bled u licu i stisnutih usana. Dohvatio je obe vrećice sa novcem, stavio ih pored osnovice zida i bauljajući na kolenima i rukama, pokrio ih sa nekoliko velikih kamenova, najvećih koje je mogao podići. Zatim je preko toga nabacao sitnijeg kamenja i prašine, a povrhu svega zaplenjene banditske revolvere. S vremena na vreme morao je da zastane i duboko udahne vazduh. Zatim je učinio poslednji napor. Uspravio se na noge i ljuljajući se, ostao tako kratko vreme da se pribere. U jednoj ruci držao je palidrvce, a drugom malu patronu dinamita sa kratkim fitiljem. Okrenuvši lice senovitom zidu, pošao je lagano pored njega, pipajući svaki santimetar stene sve dok nije došao do prvog procepa. Proverio je da li se može uvući u procep, pa se onda povukao nazad, kresnuo palidrvce, zapalio fitili i dinamičku patronu stavio u usta.

Zatim se bacio u uzani procep.

Nekoliko stotina metara dalje Dok Holidej je čuo odjek eksplozije i okrenuo konja. Za trenutak je zastao osluškujući, a onda brzim trkom poterao konja nazad. Probio

se kroz zagušujući oblak prašine i sjahao. Skoro gušeći se od kašlja, utrčao je u jarugu i odjednom zastao.

Ceo zid jaruge bio je pretvoren u veliki odron kamenja. Holidej se sa nevericom okretao oko sebe, ne prepoznajući mesto na kome je maločas stajao. Ejb Sentor je svoju zamisao ostvario bolje nego što je mogao očekivati. Dinamit je eksplodirao u procepu, a razorni udar proširio se unutar stene tako da je veliku masu kamena odvojio od glavnine litice. Kada se prašina slegla, Dok je prišao bliže da osmotri i nije mu trebalo mnogo vremena da nađe ono što je ostalo od Ejba Sentora. Kada je sa Sentorovog tela sklonio prve komade stena, shvatio je da se banditu više ne može pomoći. Jedva da će imati nešto da se sahrani, pomislio je Holidej pošto se odmakao nekoliko koraka da još jednom osmotri rezultat eksplozije. Tek tada se setio da je Sentor u trenutku smrti imao kod sebe šezdeset hiljada dolara.

III

U Elinoru i okolini šerif Hart Brum uživao je reputaciju čoveka ne samo hitrog na revolveru već i oštrog u mnogo čemu drugom. Onizak rastom ali temeljan, bio je žustar i pokretljiv kao muha na vrelom tanjiru, kako su to građani govorili. Većina ljudi poštovala je Harta Bruma, a izvestan broj njih ga se i plašio, ali u svom domu on je bio pitom kao mačka kojoj su išćupani nokti. Glavni razlog tome bila je njegova kći Lusi, koja je od smr-

ti svoje majke pre nekoliko godina održavala šerifovu kuću i domaćinstvo. Bila je slične građe kao njen otac, samo, naravno, vitkija i ženstvenija, nosila je dugu svetlu kosu skupljenu u bujnu punđu na vrhu temena i kretala se brzo i neumorno.

Njih dvoje živeli su u stanu iznad šerifove kancelarije i zatvora, jer je šerif Brum voleo da se uvek nalazi u blizini mesta gde radi. Noć kada je voz opljačkan protekla je sasvim normalno što se tiče šerifove porodice, ali nešto pre zore kuća je odjeknula od gromoglasnog lupanja na ulaznim vratima. Šerif je prvi skočio iz kreveta. Proklinjao je dok je navlačio čizme na gole noge i, po prirodi temperamentan, bio je besan do belog usijanja kada je sišao niz stepenice i povukao rezu na ulaznim vratima.

— Šta je, do đavola — zaustio je, ali je zastao u pola reči kada je u tami ugledao izbezumljeno lice Džoba Keroveja koji je bio jedan od najuglednijih građana i povremeno je nastupao kao šerifov zamjenik.

— Nevolja, šerife.

— Dobro, pa šta? Kakva nevolja?

— Šta se desilo, tata? — začuo se Lusin glas sa vrha stepeništa.

Ne okrećući se, njen otac je resko dobacio. — Vрати se u krevet, devojko.

No, mogao je sasvim mirno prištedeti sebi te reči. Bosonoga Lusi je na prstima hitro sišla niz stepenice i prišavši u krug svetlosti svetiljke koju je šerif držao, učinila se Džobu Keroveju veoma privlačnom. Preko providne spavačice bila je prebacila jarko obojenu kućnu haljinu, a duga bujna kosa padala joj je u valovima na ramena.

— Rekao sam ti da se vratiš u postelju — odbrusio joj je otac, a onda se ponovo obratio Džobu. — Dakle, šta se desilo?

— Maločas je stigla vest. Dvojica su dojahali sa brda... jedan od njih je Somers, nasejlenik, a drugi je putnik iz voza koji je sinoć napustio stanicu...

— Šta se, do đavola, desilo? — prekinuo ga je šerif grubo. — Nisam ti tražio da mi držiš govorančije! Šta se desilo, čoveče!

— Pljačka voza — odgovorio je Kerovej kratko. — Izgleda da se prepad odigrao na vrhu uspona pre nego što pruga počinje da se spušta prema Maunt Hagardu. Trojica ili četvorica ljudi razvalili su šine i zaustavili voz. Ubili su Čarli Linda, ranili Mozisa konduktera i maltretirali osoblje i putnike.

— Koliko su odneli?

— Odneli su kasu „Vels Fargo“ kompanije. Ne znam koliko je bilo...

Brum je izbuljenim očima pogledao svoju kćerku koja je čuteći, bleđa u licu, stajala obasjana svetlošću lampe.

— Navuci nešto na noge, devojko, a onda mi osedlaј konja.

— Odmah, tata — Lusi se okrenula i žurno pošla uz stepenice da bi se za iznenađujuće kratko vreme vratila skoro potpuno obučena. Progurala se pored dvojice ljudi i bez reči izašla da pripremi šerifovog konja.

U međuvremenu je Kerovej ispričao šerifu sve što je znao.

— Bio sam dole u gradu kod udovice Bern. Krava joj je mnogo bolesna. Zbog toga sam i ostao budan tako duboko u noć. Čuo sam topot dva konja koji su jurili kao da im je prerijski požar pod repom. Istrčao

sam iz udovičine štale i zadržao sam konjanike. Oni su mi ispričali šta se desilo i ja sam dočeo pravo ova-
mo da vas obavestim, šerife.

— Gde su ti ljudi?

— Čekaju dole na ulici — zatim je dodao. — Pretpostavljam da se vest već pročula u gradu. Neće trebati mnogo vremena da skupimo poteru.

— Požuri i vrati se tamo, Džobe. Uzbuni ljude. Trebaće mi što više ljudi sposobnih da nose oružje — okrenuvši se da pođe uz stepenice, dodao je. — Koliko kažeš da je bilo ljudi?

— U napadu na voz? Nije sigurno... tri, možda četiri, ili čak više. Strašno je što su ubili jadnog Čarli Linda.

— Da — progundao je sumorno šerif. — Zbog Čarlija će nekolicini njih biti istegnuti vratovi, to je sigurno.

Rekavši to, šerif je potrčao uz stepenice da se obuče i kada se vratio, spreman konj ga je već čekao, a na ulici ispred zatvora komešala se i grupa od oko dvadesetak konjanika, naoružani do zuba, spremnih da pođu u poteru.

Dok Holidej je jahao prema Elinoru. Na istočnom horizontu tek se bio pojavio krajičak sunca i po svemu je izgledalo da će dan biti lep. Ali, u tom momentu vreme ga nije interesovalo. Jahao je pozammljenog konja, a u bisagama je imao revolver koji mu je Sentor dao za slučaj nužde. Preko sedla je nosio prebačene svoje bisage koje je skinuo sa ubijenog konja, a u džepu je imao

pisma koja mu je Sentor dao zajedno sa slikom i adresom njegove devojke u Ebitinu.

Nije imao nikakav precizan plan šta će uraditi u Elinoru. Nameravao je da se prijavi šerifu u tom gradu, da mu ispriča šta se dogodilo i da onda nastavi put. Pomisao na Sentorovu devojku donekle ga je zbunjivala; još uvek nije odlučio da li da joj iz Elinora napiše pismo ili da to ostavi za kasnije, za neku priliku kada bude malo sređeniji.

Razvoj događaja, međutim, lišio ga je mogućnosti da o tome donese odluku. Put jedva vidljivo obeležen točkovima kola penjao se usponom do vrha jednog brda i spuštao se na drugoj strani. Kada je prešao sa druge strane, začuo je nečiji povik i okrenuvši se u sedlu, ugledao veliku grupu konjanika koji su, izbijši na put, okrenuli konje za njim.

U očekivanju da mu se konjanici približe zapazio je na svoje ne malo iznenađenje da većina konjanika nosi puške, a da oni koji ih nisu imali, drže u rukama spremne revolvare. U grupi je bilo oko desetak konjanika i kada su prišli na domak revolverskog hica, njihov predvodnik je glasno doviknuo.

— Ruke uvis, mister! I ne mičite se, ili ste mrtvi!

Potera se slika u krug oko Holideja, vođa potere je priterao konja bliže i mrgodnim pogledom od glave do pete pogledao došliaka.

— Držite ga na nišanu, ljudi — opomenuo je ostale.

— Šta ovo treba da znači? — zapitao je Dok.

— Pre nego što počnemo razgovor, uzeću vam revolver, mister — Kerovej je pružio ruku i iz Holidejevog opasača izvadio revolver.

— Iz bisaga mu viri drugi revolver!

— Uzmi mu ga, Hoade.

— Odmah — jedan od članova potere stušio se do Holideja i iz poluotvorenih bisaga izvukao revolver čuvara „Vels Fargo” pošiljke. Džob Korovej je vratio konja nazad i dobacio. — Nemojte praviti nikakve gluposti, mister. Za početak recite ko ste vi?

— Zovem se Džon Holidej.

— Došljak ste u ovom kraju?

— Tako je — odgovorio je Dok. — Došljak iz daleka — zapazio je da njegovo ime nije na konjanike ostavilo nikakav utisak i odmah se prisetio da, neobrijan i u odelu prljavom i izgužvanom od veranja i pužanja po stenama i uklanjanja kamenja i zemlje, članovima potere ne izgleda nimalo uverljivo. — Možda nisam baš elegantan, gospodo — rekao je mirnim glasom — ali to ne treba da vas buni. Videćete da za to ima razloga. A ko ste vi? — dodao je.

— Ja sam Džob Kerovej — rekao je Kerovej vrlo strogim tonom. — Ja sam zamenik šerifa u Elinoru, a njegova jurisdikcija zahvata i ovu teritoriju. Ova gospoda su građani, takođe privremeni šerifovi pomoćnici. A sada... Imate li neki dobar razlog zbog čega ste se našli u ovom kraju i u ovo doba dana?

— Potera, dakle — klimnuo je glavom Dok Holidej shvativši tek tada ko su konjanici. — U vaš grad je brzo stigla vest o pljački.

Jedan od konjanika je izviknuo. — Džobe, on zna za prepad i pljačku! Mislim da je on jedan od onih nevaljalaca koji su ubili jadnog Čarli Linda!

Holidej se okrenuo i nabranih obrva pogledao čoveka koji je to iz-

govorio, a zatim se ponovo okrenuo Džobu Keroveju.

— Nemojte pogrešno shvatiti stvar, mister zameniče. Ja nemam nikakvog udela u tom događaju, ali mogu mnogo šta da vam o tome kažem.

— Šta bi to trebalo da znači? — resko je izustio Džob.

— To znači da vas mogu odvesti do mesta gde je plen. To je sve.

— Šta hoćete time da kažete, mister — zapitao je Džob.

— To je duga priča — odgovorio je Dok — i ispričaću je direktno šerifu.

— Za to ćete uskoro imati priliku — oštro je rekao Džob. Obratio se jednom od konjanika. — Ti, Somerse, poznaješ ovaj predeo bolje nego mi građani. Ti znaš kojim putem je šerif otišao sa ostalima iz potere?

— Naravno da znam — klimnuo je potvrdno glavom farmer, mlad čovek pegavog lica i prerano opale kose. — Mislim da ih mogu stići za najviše jedan čas.

— Pokušaj da to bude brže — odgovorio je Džob. — Mi ćemo zadržati ovog zagonetnog gospodina dok se ti vratiš i dovedeš šerifa.

Jedan drugi član potere je stidljivo dobacio. — Misliš li da je to naipametnije što možemo da učinimo, Džobe?

— Šta misliš time da kažeš?

— Pa... ovo bi mogao da bude i neki trik...

— Trik? — ponovio je Džob zureći u njega.

— Da — onaj ko je to rekao poterao je svog konja ispred ostalih. — Pretpostavimo da je ovaj čovek jedan od izvršilaca prepada i da se na neki način odvojio. On zna da nema nikakvih izgleda da se izvu-

će i zato možda namerava da nas navuče na neki pogrešan put koji nas nikuda neće odvesti. U međuvremenu ostali napadači bi se izvukli sa plenom.

— Ti bi mogao biti i u pravu, Bene, ali u svakom slučaju šerif nam je potreban — Džob se okrenuo farmeru. — Najbolje bi bilo da odmah pođeš. Reci šerifu šta se ovde desilo i dovedi ga što pre.

Kada se Somers udaljio mlatajući laktovima kroz vazduh, Dok Holidej je rekao. — Pogrešno ste razumeli stvar, mister zameniče. Kažem vam da nisam imao nikakvog udela u pljački.

— To vi kažete.

— Ja to kažem i to je tačno. Znam i to — rekao je Dok — da su tri čoveka pobegla i mislim da su se uputili prema sveru.

— Prema severu, to je velika teritorija, mister!

— Znam da jeste — odgovorio je Dok — ali nisam bio u mogućnosti da vidim kojim su tačno putem otišli. Ne zaboravite da je bio mrak.

— Bio je mrak i kada je Čarli Lind ubijen i kasa opljačkana — rekao je jedan od prisutnih.

Džob je rekao. — Pružiću vam priliku da dokažete da je deo vaše priče istinit, mister. Koliko je daleko to mesto?

— Nije daleko. U onom pravcu — Dok je pokazao rukom iza sebe i Džob je rekao.

— Držite ruke gore, mister! Uze li smo vam oružje, ali ipak ne želim ništa da rizikujem! Vas dvojica jašite svaki sa po jedne njegove strane. Pustite ga neka pođe da pokazuje put.

Jedan od članova potere, ostavljen da motri i obavesti kada se šerif približi odjednom je povikao — Evo ih, dolaze!

Džob Kerovej je iz jaruge pogledao prema vrhu stene. — Dai im znak da smo ovde — naredio je kratko i okrenuo se da još jednom osmotri dno jaruge i odron kamenja koji se pored zida jaruge srušio. — Ovo je nešto nailuđe što sam do sada čuo!

Ostali članovi grupe šetali su se oko odronjenog kamenja i zurili oko sebe kao da očekuju da se iza svake od tih stena pojavi po jedan bandit. Našli su raskomadano telo Ejba Sentora i lešinu konja za koga je Dok Holidej rekao da je pripadao njemu. Sam Holidej sedeo je na jednom kamenu, ruku opuštenih između kolena, i posmatrao ljude šta rade. Jedan član potere stajao je iza njegovih leđa i držao pušku uperen u njegov vrat.

Šerif Hart Brum ih je ubrzo našao i ušao je u jarugu praćen Somersom i još dvojicom. Jedan se zvao Pit Boumen i, kao Džob Kerovej, bio je zakleti šerifov pomoćnik za slučajeve kao što je bio ovaj. Bio je vlasnik gradske štale. Treći čovek je za većinu prisutnih bio nepoznat, mada ga je Kerovej poznavao i znao da se zove Čet Blant i da je bio putujući kontrolor kompanije „Vels Fargo“. U Elinor je doputovao napadnutim vozom i tu je prekinuo putovanje da bi čuvanje pošiljke poverio zlosrećnom Čarli Lindu. Kada je šerif pozvao građane da se dobrovoljno prijave za poteru, on je bio jedan od prvih dobrovoljaca.

Brum je skočio iz sedla pre nego što se njegov konj zaustavio. — Šta se ovde događa? — zapitao je i dodao. — Ko je on? — rekao je po-

kazujući prema Doku Holideju koji je živnuo i sa interesovanjem pogledao Bruma na čijim prsima se svetlucala šerifska značka.

Kerovej je pošao u susret pri-došlicama otresajući prašinu sa ruku.

— Desilo se mnogo šta, šerife! Dole u preriji uhvatili smo ovog čoveka. Ispričao nam je prilično luskastu priču, pa smo zaključili da će biti najbolje ako proverimo šta se iza toga krije...

— To sam već čuo — prekinuo ga je šerif. — Ostale sam poslao da pročešljaju teren istočno od mesta napada. Mislio sam da će biti najbolje ako sam dođem ovamo. Dakle, šta ovde ima novoga, Keroveje?

— Ja sam već hteo da vam kažem, ali vi mi niste dali da dođem do reči...

— Je li on jedan od onih koje tražimo?

— Pretpostavljam da jeste. Kaže da se zove Džon Holidej.

— Džon Holidej? — šerif je zažmirio očima kao da se nečega priseća i pažljivije osmotrio nepoznatog došljaka. Pogled mu se zadržao na prsniku od sivkaste svile i praznoj futrolji za revolver. — Holidej — ponovio je još jednom za sebe i tog trenutka Holidej je ustao i prišao šerifu.

— Došlo je do zbrke, šerife — progovorio je. — Išao...

— Džon Holidej mi poznato zvuči, mister — prekinuo ga je Brum. — Imate li još neko ime?

— Da. Ljudi me većinom zovu Dok.

— Tako je, Dok Holidej — ponovo je obuhvatio pogledom Holideja i dodao više za sebe. — Nisam vas tako zamišljao, ali to nije ni važno. Otkuda vi ovde?

— Pa zaustih da kažem: bio sam na putu za grad, gde sam hteo da vas potražim, kada su me ova gospoda zarobila.

Iza šerifovih leđa javio se nečiji glas. — Ovde je još jedan, šerife, Glava i deo trupa su mu razneti!

Brum se naglo okrenuo i pogledao tamo gde mu je čovek pokazao. Zurio je u ostatke Eiba Sentora. Ispravio se lagano do pune visine i onda pogledom prešao do Džoba Keroveja koji je stajao stisnutih usana.

— To se zove eksplozija — prokomentarisao je.

Kerovej je klimnuo glavom. — Mala dinamijska patrona, kako mi se čini. Onaj ko je to učinio, znao je svoj posao!

Šerif se okrenuo na petama i vratio se do Doka Holideja. — U redu — rekao je — ja sam pravičan čovek. Očekujem da mi se pošteno odgovori... Ko je digao u vazduh ovu stenu?

— Čovek koga vidite da leži tamo.

— Ko je taj?

— Zvao se Ejb Sentor.

— Otkuda to znate?

— Dajte mi samo nekoliko minuta šerife i ja ću vam sve lepo ispričati... od početka do kraja.

— U redu — rekao je šerif i energično prekrstio ruke na prsima. — Imamo dovoljno vremena. Recite šta imate, mister, ali pazite da to bude pošteno i ubedljivo. Znaite da niste u zavidnom položaju.

*

Za to vreme, u gradu, Lusi Brum je bila veoma zaposlena. Pomagala su joj dvojica građana koji su bili suviše stari da pođu u poteru za

banditima. Jedan se zvao Ben Mofet, vlasnik jedne trgovine i jednog saluna, koji je nekoliko puta bio biran za gradonačelnika Elinora. Drugi je bio sveštenik Dikon Ferli, mnogopoštovani gradski propovednik koji je prvi predložio da se uputi poseban voz koji će otići do mesta napada i otuda dovesti preplašene i namučene putnike. Malo ih je do tada pomišljalo na putnike, ali energičnoj Lusi i njenim pomagačima nije trebalo mnogo vremena da probude zaspalog mašinovođu, da ga odvedu do železničke stanice, nalože sa njim lokomotivu i sa jednim putničkim rezervnim vagonom koji je lokomotivi prikopčan, upute voz da klopajajući odjuri prema Hagardu.

Posle toga Lusi se uputila ka telegrafskom uredu. Telegrafista Kol Krejn već je bio poslao izveštaj u oblasno sedište gradić Salem i u Maunt Hagard gradić na drugoj strani u kome je izneo novost o prepadu na voz.

— Pripremi se za još jednu poruku, Kole. Treba je poslati u stanicu „Vels Fargo“ kompanije u Salem. Treba im javiti za smrt Čarli Linda.

— Odmah, gospođice — klimnuo je glavom telegrafista zveckajući ključevima, Lusi Brum mu je preporučila da smisli sadržaj poruke, a sama se žustrim koracima uputila glavnom ulicom prema zgradi zatvora. Uzevši u ruke metlu, počistila je šerifovu kancelariju i zatvor, popravila vetrom raznete papire na stolu njenog oca, a onda prešla preko ulice u mali restoran gde je sa velikim apetitom pojela doručak. Zatim se vratila nazad u šerifovu kancelariju i posadila se na šerifovu stolicu. Tako su je propovednik

Ferli i Ben Mofet zatekli kada su nešto kasnije došli u šerifsku stanicu.

— Ja vodim brigu o stanici dok su tata i njegovi pomoćnici odsutni — objasnila im je ona i stara gospoda su ozbiljno klimnuli glavom i zauzevši svaki po jednu stolicu, seli da čekaju razvoj događaja.

— Dignite ruke gore — rekao je šerif rutinski, ali sa prizvukom respekta u glasu, i Dok Holidej, koji je tek završio svoje pričanje, iznenađeno ga je pogledao.

— Učinite kao što vam šerif kaže — rekao je Kerovej i svoje reči propratio pokretom revolvera. Holidej je još jednom digao ruke iznad glave i šerif je prišao. Pretresao mu džepove i jednu po jednu stvarčicu stavio na kamen pored njega. Holidej je shvatio da je besmisleno protestovati, ali je ipak uputio šerifu reči prekora.

— Ovo je otišlo već suviše daleko šerife. Nije potrebno da sa mnom postupate kao sa kriminalcem!

— To ćemo već videti — rekao je šerif ozbiljno i koraknuvši korak nazad, počeo razgledati oduzete stvarčice. Zatim se okrenuo i pogledao krupnog Četa Blanta koji je stajao u blizini.

— Pogledaj šta je ovo — rekao je i pružio mu svežanj pisama koje je Sentor pre smrti dao Holideju. Blant je uzeo pisma, upitno pogledao šerifa koji je kratko klimnuo glavom i rekao. — Izvadi to prvo iz svežnja. Vidi kome je adresovano.

Blant je bacio pogled na pismo, a onda digao glavu.

— Ko je taj Ejb Sentor?

— Čovek kome su ta pisma pripadala — rekao je Holidej i učinio pokret kao da će uzeti pisma, ali ga je šerif u tome zaustavio.

— Ostanite mirni tamo gde ste, mister. A sad da vas direktno pitam. Vi ste Ejb Sentor, je li tako?

— Ja? — Holidej se nasmejao, mada u njegovom smehu nije bilo ni trunke veselosti. Nije spavao i nije stavio ništa u usta toliko dugo da mu se to činilo kao večnost i nervi su mu bili zategnuti do pucanja. — Jeste li ludi? Rekao sam vam ko sam i šta se desilo prošle noći.

— Znam, znam, rekli ste mi ko ste — klimnuo je glavom šerif. — Ali, ova pisma ukazuju na nešto drugo...

— Ah, zaboravio sam da vam to pomenem. Pisma mi je dao Sentor pre nego što sam ga ovde ostavio. Pisala mu ih je jedna devojka... i on me je zamolio da joj iavim šta se s njim desilo. Ona živi u Ebilinu i...

— Umemo da čitamo — prekinuo ga je šerif izvijajući usne. Stavio je paketić pisama u spolišnji džep i uzevši Holidejev zlatan džepni časovnik, pružio mu ga. — Vraćam vam ovo... pretpostavljam da je vaš — rekao je uzgred, na šta je Holidej sarkastično primetio.

— Mnogo sam vam zahvalan, ali tu ima još nekoliko mojih stvarčica, na primer tabakera i...

— Dobro, dobro — prekinuo ga je šerif — možete sve uzeti — okrenuvši se prema grupi svojih pomoćnika šerif je dobacio. — Džobe, pogledaj šta ima u bisagama.

Kerovej je pošao ka mestu gde je Holidejev pozajmljeni konj bio sve-

zan pored ostalih. Dok je on bio zauzet pretresanjem bisaga, šerif se obratio Doku.

— Imate li neki dokaz da niste učestvovali u pljački prošle noći?

— Dokaz? Jedini dokaz je moja reč!

Šerif je lagano zavrteo glavom. — To neće biti dovoljno, mister. Morate mi dati neki čvrst dokaz da noćas niste bili na brdskom prevoju zvanom Get, da niste učestvovali u ubistvu Čarli Linda i pljački novca.

— Kako mogu tako nešto da dokažem? — zapitao je Dok Holidej žučno. — Rekao sam vam da sam na te zlikovce slučajno naleteo... Čuo sam pucnje i pošao da vidim šta se događa. Naravno, našao sam ih...

— To ste nam već rekli. — Zatim se naglo okrenuo. — Jesi li našao nešto, Džobe?

— Ništa. Sve same bezvredne sitnice.

— A šta ste mislili da ćete naći? — umešao se Čet Blant uspaljeno.

— Lukav je on. Svoj deo plena je negde sakrio.

Nastala je tišina koju je prekinuo Džob Kerovej. Šerifov pomoćnik na svaki način je želeo da dokaže da je bio u pravu kada je uhapsio Holideja. Uzevši revolvere koje je oduzeo od Holideja, zapitao je. — Jesu li ovo vaši revolveri, mister?

Holidej je lagano spustio pogled do oružja u Kerovejovoj ruci i rekao — Ovaj sa drškom od slonovače je moj, ali ako ga pregledate, videćete da iz njega davno nije pucano.

— Mogli ste ga očistiti.

— Zašto bih? Za tako nešto nije bilo razloga.

— Recimo da je tako. A ovaj drugi? On još miriše na barut.

— Taj drugi dao mi je Sentor pre nego što je umro.

— I mislio sam da nije vaš, jer imate samo jednu futrolu — rekao je Kenovej. — Sem toga, na dršci je urezan neki žig.

Čet Blant koji je dotle nestrpljivo premeštao s noge na nogu odjednom se okrenuo i prišao. — Dajte mi da vidim!

Zgrabio je revolver iz Kenovejve ruke, zagledao se u njega, a onda trijumfalno poskočio i ispružio ruku sa revolverom, pokazujući kažiprstom druge ruke na koricu drške. — Ovo nije kalibar 45! U ovim krajevima nećete videti mnogo ovakvih modela! To je specijalni model kalibra 31 i napravljen je za čuvare „Vels Fargo“ kompanije! Ovo je revolver poznat pod imenom „Vels Fargo kolt“!

Okupljeni su neprijateljski zažagorili i obuzet gnevom i zaprepasčenjem, Holidej je povikao. — Jeste li poludeli? To nema... — nije uspeo da završi jer je Blant crven u licu od gneva prišao, zgrabio ga za prsa košulje i udario pesnicom po ustima. Kada se Dok zateturao, Blant je zaurlao.

— Najbolje će biti da te odmah obesimo, ubico! — zamahnuo je pesnicom i ponovo udario Doka. Holidej je pobledeo i nešto kao da mu je škljocnulo u glavi. Izvio se u stranu i brzinom koja je zaprepastila prisutne zadao strahovit udarac Blantu u bubrege. Čuvar kompanije „Vels Fargo“ se zakašljao i grč bola iskrivio mu je lice. Holidej je gnevno sevnulo očima i zadao još jedan udarac Blantu u lice, od čega je ovaj posrnuo i pao na ruke

šerifu koji mu je pomogao da se uspravi, a onda potegao revolver na Doka.

— Nazad! — prasnuo je. — Nazad ili...

Holidej je pustio stisnute pesnice. Smrknut i gnevan rekao je. — Trpeo sam da me ovde nazivaju lažovom, čak više puta. Uhapšen sam bez potrebe i maltretiran, a sada još tražite da mene da stojim i trpim da me tuče čovek koga do sada nikad nisam video. U redu, šerife, svršite do kraja sa ovom farsom. Neki od vaših heroja sigurno ima konopac na sedlu. Obesite me za prvo drvo i završite s tim.

Ponovo je zavládala mrtva tišina, a onda je čudno promenjenim tonom šerif rekao. — Neće više biti nikakve priče o vešanju. Što se tiče maltretiranja, mister, to ste vi sami krivi.

— Ništa ja tu nisam kriv — procedio je Dok Holidej kroz zube i bes se ponovo izlio iz njega. — Kažem vam jednom za svagda: ja nisam bandit i nisam učestvovao u napadu a još manje u ubistvu. A sad idite do đavola.

Šerif je zažmurio očima i zagledao se u revolver koji je Kenovej ponovo digao sa zemlje. Lagano je digao glavu i pogledao Doka Holideja.

— Pa dobro — rekao je samrtno ravnodušnim glasom — gde ste našli ovaj revolver?

Dok Holidej je prigušio gnevne reči koje su mu navirale iz grla. — Istina je ono što sam vam rekao. Sentor mi je dao taj revolver.

— I to opet da vam verujemo na reč?

— Da, na reč — rekao je Dok.

— Laže, šerife — procedio je Blant kroz zube. — Zašto da se zamaćujemo sa njim? On je lažov i ubica i... šta još čekamo? Jasno je da je pored njega bilo i drugih, ali ovaj je sigurno ubio onog drugog koji tamo leži. Druga dvojica su pobjegli...

— Trojica — odjeknuo je nečiji jasan glas iz pozadine i Blant se okrenuo kao ošinut.

— Šta to znači?

— Išao sam tragom koji se oдавde udaljavao — rekao je Somers probijajući se kroz gomilu sve dok nije ušao u unutrašnjost kruga koji su napravili šerif, Kerovej, Blant i Dok Holidej. — Bilo je tri konja, šerife. Pratio sam njihov trag sve do potoka i pošto nije imalo smisla da dalje idem, ja sam se vratio.

Šerif ga je pogledao. — To si pametno uradio, Somerse. Može biti da je to lekcija svima nama. Umesto što stojimo i brbljamo kao babetine, trebalo bi da pođemo u poteru za ostalima — okrenuo se zatim Blantu. — To što kažeš dosta je logično, ali ja sam ovde predstavnik zakona i neću dopustiti da se nekom sudi bez pravog suda.

— Kakvog to smisla ima? — zapitao je Blant. — Ovaj čovek nam je ispričao gomilu laži, ali mi smo našli pisma sa drugim imenom, a ne onim kojim se on predstavio. Vi ćete da je za Sentorom raspisana poternica.

— Možda — rekao je šerif — ali...

— Čujte me vi, šerife! Kod njege je revolver čuvara „Vels Fargo"! Ako bolje potražimo, sigurno ćemo naći vrećice sa novcem opljačkanim iz voza! Sigurno je da je ovaj čo-

vek kriv, i peče me što ga vidim raspoloženog dok Čarli Lind leži mrtav!

Šerif je britko odgovorio. — U redu, svi mi mnogo žalimo za Lindom, ali... neću da ponavljam dva puta. Niko neće biti obešen bez suda.

Lica crvenog od ljutnje Blant mu je dobacio. — U Salemu ima krupnijih riba od vas. Neće vam se dobro pisati kad se čuje da ste štitili ubicu.

Džobu Keroveju je zastao dah. Očekivao je da će se šerif sručiti na njega kao tajfun, ali on je mirno progovorio.

— Ciljate na pogrešnu stranu, Blante. Nikoga ja ne štitim. Činjenice govore protiv ovog čoveka, ali nije na nama da mu sudimo — sevnio je okom. — A vama mister, Blante, kao poštovanom službeniku jedne ugledne kompanije, ne doličuje da se zalažete za linč.

Blant je skrenuo pogled u stranu i promrmljao. — Čarli Lind je bio moj prijatelj.

— Onda pomozite njegovoj udovici — resko je odgovorio šerif i s mukom obuzdao svoj temperament. — Nema smisla da više ovde čekamo. Odvešćemo ovog čoveka u grad.

Džob Kerovej je istupio i zapitao. — A šta ćemo sa ostalima?

— Neka pođu tragom trojice begunaca. Polovina od ovde prisutnih poći će smesta za njima, a ti, Somerse, bilo bi najbolje da ih vodiš.

— Naravno, šerife. Mislim da moja žena može nekoliko dana i sama voditi farmu.

— Idite tragom sve do mraka — upozorio ih je šerif. — Onda se ulogorite, ali pošaljite nekoga nazad

u grad da nas obavestite kako se potera odvija.

— A šta sa ostalim ljudima, šerife? — zapitao je Kerovei.

— Neka ostanu ovde i traže plen dok ga ne nađu.

Blant se na to glasno umešao. — To znači da se slažete sa mojom teorijom o događaju od prošle noći?

Ne gledajući, šerif je odgovorio. — Samo do određene tačke, mister.

— Onda znači mislite da je novac ovde negde zakopan i da ga je zakopao ovaj čovek?

— Nisam rekao da mislim da je Holidej zakopao novac — ispravio ga je šerif. — Ali, verujem da je bilo svađe... to svako vidi! Mrtav čovek... mrtav konj... odvojeno kamenje! Moramo da skupimo i cenimo sve činjenice mister Blante, a to znači da moramo da potražimo i plen.

— Ja vam mogu uštedeti mnogo truda — rekao je Rok.

Svi su se okrenuli i pogledali.

— Ostajem pri onome što sam već rekao. Koliko znam, novac je bio ovde kod Sentora. Dve vreće. Kada sam bio četvrt milja daleko, čuo sam eksploziju. Kada sam se vratio, zatekao sam ovaj prizor.

— A novac?

— Ni traga od njega. Zatrpan je kamenjem.

— Vi to pokušavate da nas uverite da je Sentor digao sebe i stenu u vazduh da bi sakrio plen?

Holidej je lagano odmahnuo glavom. — Mislim da je sebe i novac digao u vazduh.

— To grešite — rekao je šerif izvijajući kiselo usne. — Nema ovde ni jedne jedine novčanice, ni cele ni pocepane! Je li tako, Džobe?

— Naravno, šerife. Ja i ostali pregledali smo svaku stopu ovih stena

i nigde nismo našli ni jedan komadić novčanice!

— Može biti da ste u pravu, šerife. Sentor je tako podesio eksploziju da kamenje pokrije plen.

— Ako je za verovati vam, Holideje, ostala trojica odjahali su u neko skrovište gde je trebalo da dođe i Sentor... sa novcem... kada se oporavi?

— Tako je šerife.

— Sećate li se gde su rekli da će poći?

— Pomenuli su neko ime Morton... ne Borden... ili tako nešto, ali sa mesta gde sam ležao nisam mogao da čujem svaku reč.

— Ja sam dosta čuo od ovog slatkorečivog govornika — rekao je Blant. Pošao je ka svom konju šerif ga je ispratio pogledom, a zatim se obratio Keroveju.

— Uradi kao što sam rekao, Džobe, podeli grupu. Oni koji ovde ostanu, tražiće. Ja ću odvesti uhapšenika u grad — začutao je gledajući Četa Blanta koji je mamuzajući konja pojurio u pravcu Elinora. — Može biti da ćemo sa ovim čovekom još imati muke.

— Misлите li na vešanje, šerife? Linč?

— To se može desiti samo preko mog mrtvog tela — rekao je šerif Hart Brum ozbiljno. — U redu, momci, dvojica će poći sa mnom. Ti, Džobe, i ti, Boumene, jahaćete pored uhapšenika. Idemo nazad u grad.

IV

Trojica razbojnika bili su prešli u Montanu. Blejd Mejdži nije se mogao podnositi; rana od metka na

glavi učinila ga je zlovoljnijim i opasnijim nego ikad i bilo je trenutaka kada je Šajlo Klajn pozeleo da mu prosvira kuršum kroz glavu i nastavi dalje sa Morsom.

No, konačno su u zoru sledećeg dana prešli reku i pred podne zašli u ravnice pokrajine Souns. No, tada su im konji bili već jako umorni i oni su sa olakšanjem odahnuli kada su između drveća na kraju ravnice ugledali pramen dima.

— To će biti Bordenov ranč! — Uskliknuo je Mors. — Ejbu se mora priznati da je temeljan.

— Do đavola sa Ejbon — zarežao je Mejdži.

Mejdži je oko glave imao vezanu vratnu maramu, a preko nje šešir. Neobrijani i prijav izgledao je kao pravi razbojnik.

— Rekao nam je put — odgovorio je na to Mors. — Da nije to učinio, nikada ne bismo stigli dovde. Eno, potoka, vidiš?

— Imam oči — prasnuo je Klajn. Poterao je besno konja, a ostali su pošli za njim. Kada su stigli na stotinak metara od ranča, Klajn je zaustavio konja i rekao. — Ne znam kako ćemo proći sa Bordenom. Biće vrlo sumnjičav jer Sentor nije sa nama. Reći ćemo mu da je Sentor ranjen i da je skriven kod jednog prijatelja preko granice. U svakom slučaju, prepustite meni razgovor s njim.

— To mi odgovara — složio se Mors, a Mejdži je zarežao.

— Koga je briga za Bordena? Nama treba hrana i odmorni konji.

Klajn je na to hladno primetio. — Nećeš imati ni jedno ni drugo ako nam to Borden ne da. Zapaniti, nemamo oružja, a Borden je opasan čovek.

Na to je Mors nervozno nastavio. — Možda je trebalo da sačekamo mrak pa da onda upadnemo, uzmemo konje i...

— Ne! Treba nam hrana, kao što Mejdži reče. Sem toga treba da se sakrijemo od Sentorovog povratka.

— A ako Sentor ne dođe? — dobio je Mejdži.

— Daćemo mu tri dana — odgovorio je Klajn kruto. — Ako se za to vreme ne pojavi, mi ćemo se vratiti. Dotle ćemo se odmoriti, imaćemo sveže konje i pune bisage. Potera će za to vreme otići dalje i biće lako vratiti se u jarugu. Tako ćemo uraditi.

Lu Borden je voleo da živi sam iz prostog razloga što nikome nije verovao. U mladosti poznat kao vešt revolveraš, dva puta je uspeo da izbegne vešanje, pa ipak je proveo u državnom zatvoru četrnaest godina na robiji i proveo bi tamo verovatno i više da nije oboleo na plućima tako teško da su mislili da će umreti. Premešten je u drugi zatvor u Severnoj Montani, gde je trebalo da se oporavi. No, izgleda da mu ni planinski vazduh nije pomogao, pa je bio otpušten da umre, jer su zatvorske vlasti računale da je u takvom stanju da neće živeti duže od mesec dana.

To je bilo pre devet godina. U to vreme neprimetno se udaljio iz Severne Montane i prihvatio se kovačkog posla sa jednom grupom daleko od reke Grande. Iz nekih razloga dim, vrućina od uglja i čekići nisu ga ubili. Umesto toga, on se počeo oporavljati i posle godinu dana pluća su mu zacelila. Za to vreme iz-

rasla mu je brada, a on sam naučio je da čuti. Bio je dovoljno pametan da zna da ga sreća neće služiti ukoliko ne bude pažljiv. Kada je napustio Grande, imao je nešto malo novca koji je uložio u trgovinu konjima. Ako je nešto znao, Lu Borden je poznavao konje. Po prvi put u životu počeo je pošteno zarađivati. Nije se trudio da promeni ime, jer u čoveku s bradom zatvorski čuvari nikada ne bi prepoznali svog nekadašnjeg zatvorenika. Postao je poznat kao dobar poznavalac konja i uspeo je da stvori prilično imanje i ranč za odgajivanje konja.

Iste noći kada je izvršen prepad i pljačka voza Borden se vratio kući sa jednog od svojih čestih putovanja u Kasper, varoš udaljenu stotinak milja na sveru. Odmorio se i prespavao celo prepodne, a onda poslao dvojicu svojih pomoćnika da na severnom delu prerije skupe krdo kobilica i pastuva, koje su tamo nekoliko dana napasali. Trebalo je da te noći radnici prenoće u polju i da sutra ujutru konje doteraju na ranč. Prišao je vratima kuće i pogledao napolje. Po mirisu vazduha zaključio je da će pasti kiša i automatski je u podsvesti zabeležio zadatak da sa pašnjaka donese nešto sena i skloni ga pod krov. Već je hteo da se okrene i zatvori vrata kad mu se učinilo da je među drvećem nedaleko od kuće ugledao neko kretanje. Zagledao se tamo, zaklonio šakom oči od sunca, a onda progundavši nešto, jurnuo prema suprotnom zidu, zgrabio tešku pušku marke „šarp” i stavivši metak u ležište, izašao napolje.

Iz šumarka su izašla tri čoveka i bez žurbe poterali konje ka kući.

Žmireći očima zbog sunca, Borden je uočio da nisu naoružani.

— Ni koraka dalje — naredio je i prineo pušku ramenu.

Trojica konjanika su odmah stali, ali je jedan posle toga poterao konja malo napred i doviknuo. — Vi ste Borden?

— Ako jesam, to je moja stvar.

Klajn je zauzdao svoje nestrpljenje. — Vi mene ne znate, ali ja vas znam. Treba nešto poslovno da razgovaramo.

— Vi mi ne ličite na ljude sa kojima poslujem — odgovorio je Borden kome su duge godine banditizma izoštrile moć zapažanja. — Nastavite put i stići ćete u grad. Tamo ćete dobiti hranu.

— Zar sam rekao da nam treba hrana? — Zapitao je Klajn crven od ljutnje. — Sklonite pušku, pa da porazgovaramo.

— Nema šta da vam kažem. Nastavite put.

— Čujte... — počeo je Klajn, ali ga je Mors prekinuo.

— Čujte, Bordene, rečeno nam je da ćete nas lepše dočekati. Izgleda da nas je Ejb Sentor prevario.

Borden je žmirnuo očima, ali nije spustio pušku. — Ejb Sentor? — zapitao je.

— Tako je — rekao je Klajn. — Mislio je da ste mu prijatelj.

— Priđite bliže — rekao je Klajnu — ali ne pokušavajte nikakvu podvalu, mister.

Klajn je poterao konja napred, a onda skočio na zemlju i krupnim koracima prišao bliže Bordenu. — Vi imate pušku, Bordene, a mi nemamo. Hoćemo li da razgovaramo?

— Šta želite od mene?

— Sentor nam je rekao da vam je ispričao o našim planovima. Je li to tačno?

— Nastavite — rekao je Borden.
— Samo ništa ne pitajte. Nisam raspoložen da odgovaram na pitanja.

— U redu — rekao je resko Klajn.
— Evo kako stoji stvar. Bilo nas je četvorica, mi i Sentor. Napravili smo dobar posao i došli do velikog plena. Sentor je ranjen i ostao je da se odmori. Rekao nam je da nastavimo dalje i da ćemo se naći ovde na Bordenovom ranču.

Borde je procedio kroz zube. — Ne želim neprilike.

— Nismo došli da pravimo neprilike, mister, kažem vam samo šta nam je Sentor rekao. Rekao je da ćemo dobiti odmorne konje, hranu i skrovište za par dana. Tako je on rekao, Bordene. Šta kažete na to?

Borden izvesno vreme nije ništa odgovorio. Stajao je ogroman i zarastao u bradu i žmirkao od sunca, sa kundakom puške čvrsto priljubljenim uz rame. — Koštaće vas mnogo novca ako ostanete ovde.

— To znamo — rekao je Klajn, a Mors se ponovo umešao. — Sentor je smatrao da će sve biti u redu, Bordene. Nemate šta da brinete.

— Ja nikad ne brinem — rekao je odgajivač konja i preleto pogledom do Blejda Mejdžija kome je lice još uvek bilo umrljano krvlju. — Kakav dokaz imate da vas šalje Sentor?

— Nemamo oružje — rekao je Klajn.

— Šta to znači?

— Zar mislite da bismo bez razloga jahali u po bela dana bez oružja?

— Možda ste oružje sakrili u šumi da biste me obmanuli.

— Uopšte nije tako, mister — rekao je Klajn odmahujući glavom.
— Kao što sam rekao, Sentor je ra-

njen. Rekao nam je da dođemo ovamo, ali da revolvere ostavimo kod njega. Bojao se nespornazuma među nama.

— To je ludorija! — rekao je Borden mršteći se kao da ne shvata.

Mors je brzo dodao. — Ejb Sentor je lukav kao stari vuk i vi to dobro znate, Bordene.

— Video sam Ejba Sentora samo jednom u poslednjih deset godina i to za kratko. On nije moj prijatelj.

— Znači li to da nas ne primate?

— Zar sam to rekao? — Borden se naglo okrenuo i ušao unutra, a kada se ponovo pojavio na vratima, više nije imao pušku u rukama. — Ako neko pita, vi ste došli da kupite konje. Ja ne znam ništa o pljački.

— Zar smo uopšte pominjali pljačku?

— Ako mi još jednom upadnete u reč, mister, razbiću vam glavu — opakim očima presekao je Klajn.
— A sad, vaša imena.

— Šajlo Klajn — rekao je ovaj ogorčeno.

— Ja sam Otis Mors, a ovaj pored mene je Blejd Mejdži.

— Imate li pri sebi nož?

— Nema ga više — rekao je Mors i Borden se okrenuo sležući ravnodušno ramenima. — Kad će Sentor stići ovamo?

— To je teško reći — odgovorio je Klajn. — Teško je ranjen.

Borden se naglo okrenuo. — Zašto ste ga onda ostavili ako je potera za vama. Kakve šanse ima ranjen čovek da pobegne?!

— Ostavili smo ga kod prijatelja.

— Kojeg prijatelja?

— Jednog iz okoline Elinora — odgovorio je Mors žurno. — On je

pomogao Sentoru da sazna podatke o vozu, novcu i ostalo.

Borden je lagano zaklimao glavom. — Može li mu se verovati?

— Mislím da se nikome ne može sasvim verovati, mister.

— To je tačno — rekao je Borden i slabo se osmehnulo. — Klajm, Mors, Mejdži. Da. To se uklapa.

— Čuli ste za nas?

— Sentor mi je rekao sa kíme će raditi — okrenuo se i ušao unutra govoreći. — Operite se, tamo je pumpa. Kad završite s tim, možete doći na večeru.

Potera je dovela Doka Holideja u grad i šerif ga je odveo u svoju kancelariju, još jednom ga pretresao, a onda ga odveo do najveće od četiri ćelije u zatvorskom bloku. Gvozdena rešetkasta vrata su zazvonila, ključ je škljocnuo i šerif se udaljio hodnikom prema vratima. Ostavši sam, odvojen od sveta, Holidej je ostao da stoji na sredini ćelije. Po prvi put od kako se upleo u ovu aferu, do svesti mu je doprelo jasno saznanje o njegovom položaju. U najboljem slučaju mogao je očekivati prilično dugotrajan zatvor zbog pretpostavke o njegovom učešću u zločinačkom napadu na voz. Omaškom su ga smatrali za bandida. Nije se, naravno, moglo desiti da bude osuđen na robiju pod imenom Ejba Sentora, čija je pisma nosio u džepu, jer je ipak bilo mogućnosti da dokaže svoj pravi identitet. Naravno, pod pretpostavkom da se u ovom gradu zakon poštuje i da pravda ne bude zadovoljena pre nego što mu se pruži realna šansa da dokaže ko je on. Za sada mu je še-

rif izgledao kao razuman i odlučan čovek, ali nije bilo isključeno da događaji krenu opasnim putem. Ne bi u tom slučaju bio prvi kome je presudio zakon linča. Toga se trebalo bojati.

Prišao je laganim korakom do svog ležaja, seo i zagnjurio lice u šake. Sedeo je tako razmišljajući šta da preduzme i vreme je neosetno klizilo, a da on toga nije bio svestan. U jednom momentu do uha mu je dopreo jedva čujan šum koraka i on je digao glavu. Na svoje iznenađenje ugledao je jednu mladu devojkicu koja ga je netremice gledala kroz rešetke.

— Lepo, veliki ste i ružni i bez sumnje da ste strašan ubica, kao što se i priča — rekla je. — Ali, koliko je vremena prošlo od kako ste nešto prezalogajili?

Iznenađeni Dok je ustao i lagano prišao sasvim blizu devojkice. — Želite li vi to da me mučite? — zapitao je. — To bi bilo čudno za devojkicu tako prijatnog izgleda.

Ona se trgla i ozbiljnog izraza lica odmerila ga od glave do pete. — Ne biste izgledali tako loše da niste neobrijani i da vam je odelo urednije. Šta ste to radili sa sobom?

Holidej je bespomoćno digao ruke kao da se pravda i pogladio se rukom po licu zaraslom u trodnevnu bradu, a onda beznadežno slegnuo ramenima.

— Jeste li gladni? — zapitala je.

— Naravno, čak vrlo gladan.

— Ja sam Lusi Brum, šerifova kći. Na zadnjim vratima je stražar, a moj otac i još puno njih je u zatvorskoj kancelariji. Prema tome, izbacite iz glave svaku ideju o bekstvu.

— Nikada nisam na to ni mislio, mis Brum.

— Moj otac još ne zna da sam ovde. Kad bi znao, digao bi kuću na glavu. On smatra da zatvorenike ne treba kljukati... najmanje kad su ubijce i pljačkaši vozova. Ali...

— Dobro bi bilo da odmah shvatite jedno, mis Brum. Ja nisam ni ubica ni pljačkaš.

Njene plave oči ozbiljno su ga odmerile. Konačno je rekla. — Zna, želela bih da u to mogu da poverujem.

— Izgleda da mi niko ne veruje — rekao je Dok sa prizvukom gorčine u glasu. No, odmah se razvedrio i dodao. — Jeste li ozbiljno mislili ono o hrani?

— Doneću vam nešto — rekla je odjednom i izašla.

Holidej je nastavio da zuri tamo gde je ona do nedavno stajala. Začuo je nečije povišene glasove, od kojih se najjasnije čuo šerifov. Kada se Lusi vratila sa poslužavnikom punim hrane, za njom je u odeljenje sa ćelijama ušao i šerifov zamenik Pit.

— Otključaj vrata, Pite — rekla je. — Ti ćeš me štititi.

— Ali, vaš otac je rekao...

— Moj otac je rekao da je sve u redu — rekla je Lusi.

Pit je nekoliko trenutaka razmišljao, pa onda prišao vratima, otključao ih i širom otvorio propuštajući Lusi da uđe sa poslužavnikom. Ne okrećući se, Lusi je rekla.

— Sad zaključaj vrata i budi pripravan s tom puškom.

— Naravno, mis Lusi.

Kad su se vrata za njom zatvorila, devojka je prišla ležaju i stavivši poslužavnik na njega, udaljila se nekoliko koraka. — Evo, izvolite — rekla je. — Nije bog zna šta, ali nadam se da nećete biti mnogo izbirljivi.

— Upravo tako nešto sam želeo — rekao je Dok i sa vučjim apetitom naklopio se na hranu. Lusi je stajala na strani i s rukama prekrštenim na krilu posmatrala ga kako jede. Kada je zadovoljio prvu glad, ona mu se obratila.

— Vi ste, dakle, Ejb Holidej?

— Džon Holidej — rekao je Dok i letimice je pogledao. Zatim je uzeo šolju sa kafom i prineo je usnama. Lusi ga je ćutke posmatrala. Napolju, u hodniku ispred ćelija stajao je stražar i zurio kroz rešetke. Konačno je Holidej počistio sve sa poslužavnika i duboko uzdahnivši, zavalio se na ležaj.

— Čini mi se da je ovo najbolji obrok koji sam u svom životu pojeo. Nikada nisam okušao nešto tako ukusno.

— Drago mi je da vam se dopalo — rekla je Lusi. — Zatim se nagla napred i ozbiljnim glasom rekla. — Mister Holideje, ili kako se već zovete, jeste li mom ocu rekli istinu?

— Naravno da jesam, ali moraću izgleda da mu to još mnogo puta ponovim — odgovorio je Dok.

— Hoćete li i meni ispričati šta se zbilo?

On je odmahnuo glavom. — Ne bi ništa vredelo. Po pravilu, vi ne biste ni smeli biti ovde. Zar ne znate da sam ja pustahija?

— Sve više mi se čini da ste vi sve drugo samo to ne — rekla je devojka.

— Fino — rekao je Dok i prikrio osmeh. — Najmanje što želim, to je da sumnjam u mišljenje tako lepe devojke kao što ste vi.

Ona je porumenela i pogledala ga nakrivivši glavu na stranu. — Izgleda mi da vi umete da se ophodi-

te sa devojkama, mister Holideje. Verovatno ste imali mnogo iskustva sa njima.

— I previše — rekao je Dok i napravio važno lice, a onda žurno dodao. — Nemojte me pogrešno shvatiti. Kad pomislim kako sam poslednji put srećno umakao... — stresao se naglašavajući svaki pokret, na šta je ona resko rekla.

— Umakli? Od čega?

— Ne znam baš sve do tančina, ali bilo je reči o svešteniku i venčanju, a ja još uvek nisam bio spreman da se skrasim pored neke kao što je ona...

Ona je ljutito stisnula usne. — Vi ste najuobraženiji čovek koga sam u životu srela — izgovorila je sekući reči jezikom. Stavivši ruke na kukove, nastavila je da ga gleda kroz trepavice. — Ostavili ste jednu devojku slomljenog srca. Pitam se samo što li ćete sutra misliti i reći o meni?

— Šta bih imao da kažem? — odmahnuo je ležerno rukom i odbio gust dim. — Rekao bih da ste me divno nahranili i da ste sa mnom razgovarali ljubazno kao da ste mi sestra...

— Taman posla! Mrska mi je sama pomisao da budem sestra takvom neosetljivom razbojniku. Ne mogu da zamislim ništa gore.

Holidej je na to ugladeno odgovorio. — Eto, u nečemu se skoro slažemo, mis Brum.

Ona ga je pogledala širom razrogačenih očiju. — Kako to mislite?

— Jednostavno. Ništa teže nego biti brat tako lepoj devojci. Sve drugo je bolje... čak i biti njen dragan!

— Oh! — uzviknula je i buknila

rumenilom. — Kako se usuđujete? Nadam se da će vas obesiti.

Holidej je prikrrio osmeh. — Zar želite smrt nevinom čoveku? — izgovorio je prekorno.

— Nevinom?! Čovek koji je u stanju da pobegne od devojke koja ga voli, sposoban je za svaki zločin.

Zaboravljajući trenutno na svoj neizvestan i opasan položaj, Dok Holidej se potpuno predao igri sa simpatičnom i prostodušnom Lusi Brum. Sa uživanjem je pratio njene reakcije i njene jogunaste proteste svojstvene samosvesnoj, neiskusnoj devojci koja veruje u svetinju ljubavi. — Vidite, mis Brum, čovek se uči dok je živ. Tek kada sam upao u ovu nevolju, shvatio sam koliko bih bio srećniji da sam ostao u Gošenu. Zato mi je sada jako stalo da dokažem svoju nevinost.

Lusi ga je podozrivo gledala. O došljaku su kružile najcrnije priče ali su njegove reči uverljivo zvučale. — Kako mislite to da izvedete? — zapitala je konačno.

Osmeh je nestao sa Holidejevog lica. — Pre svega mora se pronaći novac a on je negde tamo u jaruzi. Ako dovoljno duboko kopaju, možda će ga i naći. To bi dokazalo da sam govorio istinu, bar deo istine. Posle toga, verovatno bi im bilo lakše da nagovorim vašeg oca da pođe u poturu za likovcima koji su pobjegli u Montanu. Kada ih pohvata, saznaće da ja nisam jedan od njih. Bilo ih je četvorica, a jedan je mrtav. Od ostale trojice jedan je ranjen, i oni se svakako skrivaju na ranču čiji je vlasnik neki Borden.

V

Časovi su se lenjo vukli; šerif se vratio u svoju kancelariju i tamo zatekao Fena Mofeta koji ga je čekao. Skidajući šešir, zapitao je umorno. — Šta ima novo, Bene?

— Jesi li opet bio van grada, šerife?

— Ne, nisam — rekao je Brum. — Bio sam dole do telegrafa. Dobio sam vest da „Vels Fargo“ šalje ovamo svog čoveka da vodi istragu. Baš će mi on biti od neke pomoći.

— O čemu to? — šerif se spustio na stolicu i zagledao se u vlasnika saluna koji je nastavio.

— U jaruzi ništa nije nađeno?

— Ne, nije — resko je odgovorio šerif. — Prevrnuli su svaki kamen, pa čak su nešto i kopali, ali ona eksplozija je srušila toliko stenja da bi trebalo dinamitom raskrčiti ruševine.

Ben Mofet je značajno klimnuo glavom. — A ako počneš da radiš dinamitom, mogao bi i novac razneti u prah... ako je uopšte tamo.

— U tome i jeste teškoća — rekao je šerif i nervozno se promeškoltio na stolici. — Šta si još hteo da mi kažeš, Bene?

— Neki ljudi su se vratili... iz potere.

— Znam i to! Ovdašnji građani su nežni kao žene! Čim su stigli do državne granice okrenuli su se i vratili se kući. Ali, ima ih još koji su napolju u preriji i nameravam da im se i ja sutra pridružim.

— Baš zbog toga sam i došao — rekao je Mofet. — Neki ljudi misle da bi bilo najbolje ako bi sa grupom dobrovoljaca već danas odjahao.

Brum je samo to čekao. Skočio je na noge i gnevno izustio. — Šta znači to...? Da mi čaršija određuje šta treba da radim!

— Čekaj, Harte... polako...

— Vraga polako! Celoga dana moram da se borim sa usijanim glavama koje hoće da linčuju ovog čoveka u ćeliji! Dobio sam telegram od železničke kompanije. Dolazi ovamo onaj specijalni čovek „Vels Fargo“ kompanije. Vlasnici železnice dižu galamu do neba! Tu su sem toga i putnici... Nema za sve dovoljno mesta u gradu. Specijalni voz će doći za njih, ali tek kada se poprave železničke šine. Ceo dan na glavi imam sve te brige, a ti dolaziš još da mi kažeš da treba da pođem u poteru!

— Čuj, šerife... Ben Mofet je izbrisao oznojeno lice. — Samo sam ti rekao...

— Lepo, ti si meni rekao, a sad da ja kažem tebi! Ako nemaš ništa pametnije da radiš, Bene... — zastao je usred reči jer su se otvorila vrata i unutra je ušao Džob Kerovej. — Šta sad ti hoćeš?

Džob je zanemario neljubazan doček i prišao pravo stolu. Uzbudjenim glasom je rekao. — Trebalo bi nešto da učiniš u vezi sa Četom Blantom!

— Blantom! Šta je s njim?

— Okupio je oko sebe pola tuceta nekih ljudi i uputio se ovamo; pretpostavljam da mu je namera da Holideja izvuče iz ćelije i da ga obesi!

— Zar tako? — šerif je odjednom postao tih, opasno tih. Pružio je ruku i sa police za puške dohvatio jednu „vinčesterku“ i

pružio je neodlučnom Džobu Keroveju. — Drži ovo.

— Čekajte malo, šerife... ne tražite od mene da pucam na svoje prijatelje...

— Zar su linčeri tvoji prijatelji? U tom slučaju oduzeću ti šerifsku značku.

— Nisam to mislio, šerife, samo...

— Ne tražim od tebe da nekoga ubiješ! Idi tamo u odeljak za ćelije i čuvaj stražu sa Pitom Brevijem.

— Naravno, to hoću — rekao je Džob i žurno se udaljio.

Bled u licu Mofet je upozorio šerifa. — Harie, može biti da su oni u pravu. Čovek koga držiš u zatvoru najverovatnije je učestvovao u ubistvu jednog Čarli Linda.

— Slušaj me dobro, Bene Mofete. Dok sam ja živ i nosim ovu značku, u ovom gradu neće biti linčovanja. A sad, ako ne želiš da budeš povređen, skloni se odavde.

— Šta nameravaš da učiniš?

— Videću već kad do toga dođe, Mofete, videću šta ću morati da učinim. — Dograbilo je sa police drugu pušku, proverio da li je puna i uputio se prema vratima.

Glavna ulica bila je već puna naroda, ali je glavina mase zastala na nekoliko metara od zatvora. Na čistom prostoru, između gomile građana i šerifa, stajali su šestorica ljudi na čelu sa Četom Blantom. Istog momenta kada je ugledao šerifa, Blant je glasno rekao.

— Šerife! Ne tražimo od vas da sarađujete i da nam pomazete, ali ne želimo ni da se sukobimo sa vama. Odbacite vaše revolvere, sklonite se u stranu i pustite nas da stvar uzmemo u svoje ruke.

Brum se nije ni potrudio da odgovori. Jednim energičnim pokretom ubacio je metak u cev puške i prineo je ramenu. Gomila je zaprepašćeno zažagorila.

— Tvrdoglavi ste, šerife. Od onog ubistva i pljačke u rukama imamo samo jednog čoveka i on je kod vas. Hoćemo njega, šerife, i nameravamo da ga se dočepamo!

— Hajde samo napred, Blante. Pokušajte da ga se dočepate... ali tvoji prijatelji ne bi trebali da računaju na tvoju pomoć.

— Ne mislite to ozbiljno, šerife?!

— Iskušajte me, Blante! Prvi čovek koji zakorači nogom na trem dobiće metak u srce!

Blant je gnevno zakoračio korak napred. — Nećete se usuditi!

— Samo me ti iskušaj, Blante. Ne zaboravi... iza mene stoji zakon! Šta je iza tebe, Blante?

Čet Blant je neodlučno zastao. Petorica ljudi iza njega zbunjeno su se zagledali i počeli se premestati s noge na nogu. Šerif je to iskoristio. — Urazumite se! Ništa nećete dokazati ako obesite Holideja!

— On nije Holidej, nego Ejb Sentor, i vi to vrlo dobro znate! Bio je sa bandom koja je napala voz i ubila Čarli Linda.

— Opet počinješ iz početka istu pesmu, Čete Blante! — šerif je lagano spustio pušku. — Treba da znate da još jedan čovek iz kompanije dolazi ovamo. Treba svakog trenutka da stigne. Ti si izašao izvan okvira tvojih ovlašćenja i možda ćeš zbog toga biti otpušten iz kompanije!

Blant je gnevno rekao. — Pustite vi meni da sam brinem o svojim poslovima!

— A ti pusti mene da ja brinem o svojim poslovima — odgovorio je na to šerif. — Dok sam ja ovde šerif, Holidej je moja briga. Ostaće tako sve dok ne bude izveden na sud — povisio je glas. — Zar vi, ljudi, nemate ništa pametnije da radite nego da se muvate po ulici i da ometate predstavnike zakona u vršenju dužnosti?

Gomila se počela razilaziti, a sa njom i petorica iz grupe linčera. Jedan od njih je bacio konopac u prašinu i Blant je ostao sam. Hart Brum ga je podsmešljivo gledao.

— Zar još nisi naučio kad treba odustati, Blante?

— Možda nisam, ali bilo bi bolje da svog zatvorenika dobro čuvate, šerife — okrenuo se ljutito i pognutih ramena udaljio se prema Mofetovom salunu.

Šerif je nestrpljivo pljunuo u prašinu i vratio se u zatvor. Kada je stavio pušku na policu, Ben Mofet je nervozno izustio. — Koliko sam čuo, konačno si uspeo da donekle urazumiš Četa Blanta.

— Nemoj verovati u to — rekao je šerif. — On je tvrdoglav i ogorčen je na Holideja.

U tome se začuo topot kopita i nečiji glasan povik, i šerif se okrenuo da bi kroz otvor vrata video grupu konjanika koji su zastali pred zgradom. Jedan od njih je bio Somers, farmer. On je skočio s konja i ukrućenim nogama zakoračio na trem.

— Ima li novosti?

— Mislim da ima, šerife. Našli smo tragove. Jedan čovek je ranjen i krvari. Našli smo odbačenu okrvavljenu vratnu maramu i krv je još sveža.

— Kojim pravcem su otišli?

— Kao što je uhapšeni rekao... pravo preko granice. Obišli su Big Horn i ušli u Montanu.

— Sudeći po tragovima, jesu li brzo putovali?

— Ne previše brzo — odgovorio je Somers samouvereno. — Ostavio sam četvoricu na tragu, a mi smo došli nazad. Mislio sam da treba da saznate novost.

— Dobro je da si došao, Somers. Srediću pitanje stražarenja u zatvoru, a onda ću se spremiti da pođem sa vama.

Došli su, oko ponoći, njih trojica: Čet Blant, Ves Merki i Konlan iz gradske štale. Merki je bio vozar u kompaniji i stari prijatelj Čarli Linda. Konlan je pošao sa njima zato što je mrzeo šerifa i želeo je da mu na neki način naškodi. Konlan je nosio konopac, Merki je u ruci imao revolver, a Blant je pošao goloruk.

Ušli su kroz dvorište sa zadnje strane zatvorske zgrade. Blant je znao da je u bloku sa ćelijama straža udvostručena, a znao je takođe da je šerif pre nekoliko časova otišao sa grupom odabranih ljudi tragom trojice odbeglih bandita. Na straži u zatvoru bio je Boumen, a na drugoj strani Met Sajn koji je inače čistio zatvor i obavljao druge sporedne dužnosti.

Pre nego što su ušli, skovali su plan. Došavši na zadnja vrata, pogledali su se i na dani znak Blant je odjednom obema pesnicama zalupao na vrata vičući:

— U pomoć! U pomoć! Boumene, pomagaj! — ponovo je zalupao pesnicama na vrata i odmah zatim začuo škripanje reze, posle čega su se vrata širom otvorila.

— Šta je, do đavola... — začuo se Boumenov glas koji se završio stenjanjem od udarca Merkijevog revolvera. Boumen je pao na kolena i Blant mu je oteo pušku iz ruke i zadao još jedan udarac kundakom. Boumen je pao kao mrtav.

— Odlično! — izustio je Blant i ušao u hodnik. Hodnik je bio osvetljen samo jednom svetiljkom i iz drugog dela hodnika, iz polutame, pojavio se Met Sajn, na šta je Blant doviknuo. — Jesi li čitav, Mete?

Met Sajn je zastao kao ukopan i sa nevericom zapitao. — Ko je to?

— Ja, Boumen!

Dok je Sajn neodlučno stajao, Blant je priskočio, a za njim i ostala dvojica. Priskočio je blizu Meta Sajna koji je uzviknuo.

— Znam te. Ti si onaj iz... — nije uspeo da završi jer ga je Blant šćepao, oteo mu pušku i udario ga po vratu. Met je bio krhke građe i od tog udarca srušio se kao pokošen.

— Sredili smo ih obojicu, i to bez ijednog metka! — uzviknuo je Blant trijumfajno.

Dok Holidej je stajao na sredini ćelije, ledeno miran i pribran. Posmatrao je šta se događa.

— Brzo, Merki, daj ključeve! — obratio se Blant svom saučesniku. Merki se trgao. — Ne znam gde su.

Blant je opsovao, požurio do ulaza, gde je ležao Boumen, ali ključevi nisu bili kod njega. Nisu ta-

kođe bili ni kod Sajna. Proklinjući glasno, potrčao je u šerifovu kancelariju, gde je na stolu gorela još jedna svetiljka. Pokušao je da se priseti gde ključevi obično stoje i našao ih obešene na ekser u zidu. Dograbio je svežanj i potrčao nazad, gde su ga saučesnici čekali.

Dok Holidej još uvek nije progovorio ni reč. Znao je zašto su ušli i nije pružio nikakav otpor kada ga je Blant zgrabio i gurnuo prema vratima. I to je bila greska koju je Čet Blant učinio. Suviše olako je shvatio svoju žrtvu i Dok je tu šansu iskoristio, svestan da je to možda poslednja šansa koja će mu se pružiti. Kada ga je Blant gurnuo, on je simulirao da se okliznuo i nagnuvši se prema Blantu, munjevito pružio ruku i izvukao revolver Blantu iz futrole. Sledećeg sekunda pištolj je bio zapet i pritisnut Blantu u pleksus.

— Izlazi! I vas dvojica! Napolje, ili ću Blantu prosuti creva! — nastala je ledena tišina, a onda je Blant uspeo da izgovori. — Učinite što kaže... budale!

— Imate pet sekundi — rekao je Holidej odsečno. — Dajem vam pet sekundi da izađete ili će on biti mrtav! Šta ću izgubiti ako vas sve pobijem?

Merki se okrenuo i potrčao, pri čemu zamalo što nije oborio Konlana. Odbacivši konopac za vešanje, Konlan je potrčao za njim.

— Ovo će biti zadovoljstvo za mene — rekao je Dok Holidej i izmaknuvši se korak dalje od Blanta, raspalio ga snažno revolverom po licu. Blant je pao, pokušao da ustane, ali ga je dočekala Holidejeva pesnica udarcem po usnama.

Krv je potekla iz naprslih usana i Dok je ozbiljno rekao. — Zašto ne ustaneš kao čovek, Blante. Hajde, da vidimo šta vrediš.

U Biantu je uzavreo bes. Zgrčio se, poskočio i zamahnuo pasn. cama na Doka koji je malo ustuknuo, odbio sve udarce, a onda zadao žestok udarac levom pa potom desnom rukom u kojoj je još uvek držao revolver. Magacin pištolja pogodio je Blanta u grlo i ovaj se zakašljao i tresnuo leđima o rešetke ćelije. Holidej je priskočio do njega i zadao mu još nekoliko žestokih udaraca od kojih je Blant pao onesvešćen.

Brzim pokretima Dok je dohvatio konopac, namaknuo omču Biantu na vrat i odvuкао ga u hodnik. Tu ga je vezao za rešetke ćelije i naoružan revolverom seo na svoj ležaj i stao da čeka.

Odjeknuli su užurbani laki koraci i u hodniku se našla Lusi Brum. Jednim pogledom obuhvatila je prizor i prigušeno kriknula. — Sve je u redu — rekao je Dok mirno.

Zatim je ugledala Holideja koji je sedeo sa revolverom pored sebe. Osetila je da joj se grlo steglo, ali je ipak uspela da sa naporom progovori. — Šta se desilo? Ne razumem!

Holidej je ustao i prišao joj. Začudo, nije se uplašila kada je izašao na vrata ćelije, iako je u ruci imao revolver. — Dobro bi bilo da uzmete ovo — rekao je pruživši joj revolver.

Utrnulog tela i ruku prihvatila je pištolj koji joj je pružio.

— Najbolje bi bilo da sad pozovete šerifa.

— On je van grada.

Iz prolaza se začulo stenjanje Meta Sajna koji je došao sebi. Lusi je iznenađeno zapitala. — Zašto niste pokušali da pobegnute?

— Nisam hteo. Da sam pobegao, gonili bi me kao besnog psa. Ne, ostajem ovde, to je jedini način da dokažem svoju nevinost.

Devojka je sa naporom uspela da prikrije divljenje koje joj je sinulo u očima. Prišla je Metu Sajnu koji se sa mukom dizao sa poda. Kad je pokušala da mu pomogne, začula je da su se vrata ćelije zatvorila i dignuvši pogled, ugledala je Holideja kako ih posmatra iz ćelije.

— Bilo bi dobro da okrenete ključ i da me zaključate.

Pre nego što je devojka mogla nešto da odgovori, iz šerifove kancelarije začuli su se glasovi i građani su kroz vrata pokušali u hodnik.

VI

Nespokojno jutro osvanulo je u Elinoru, gde je za građane te noći bilo malo mirnog sna. Za to vreme šerif Brum i šestorica njegovih ljudi nalazili su se u Montani. Bordenov ranč nalazio se pred njima. Cele noći po jedan stražar motrio je na kuću, ali na celom ranču nije zapaženo nikakvo kretanje.

Kada je sunce izgrejalo na istoku, dvojica konjanika obišli su kroz drveće i pazeći da ostanu neprimećeni, dojahali do stočnih obora na drugoj strani. Dvojica drugih, po jedan sa svake strane, zauzeli su položaj za slučaj da dođe do okršaja. Šerif i Valt Somers

pojahalili su pravo prema ranč kući.

U samoj kući bilo je prilično tiho. Kao i obično, Borden je sa prvim svetlom dana ustao, natocio vodu na pumpu, pripalio vatru u peći i pripremio meso potrebno za dnevni obrok. Kao i uvek, sve poslove je obavio metodično, ne razmišljajući o trojici gostiju koje je imao pod krovom. No, u jednom momentu obuzeo ga je osećaj da je pod prismotrom. Prišao je vratima, otvorio ih i zagledao se napolje. Već je hteo da se okrene i uđe unutra kada je među drvećem uhvatio kratak odblesak sunčanog zraka na metalu. Zastao je kao skamenjen, izbuljio oči da što bolje vidi i kao zver počeo širiti nozdrve. Ugledavši još jednom odsjaj metala, jurnuo je unutra, zgrabio tešku „šarpovku“ i prišavši vratima, zalupio ih udarcem noge. Namaknuvši rezu, doviknuo je promuklim glasom.

— Ustajte, kojoti! Ustajte!

Nastala je kratka pauza, a onda je Klajn mumljajući došao još uvek bunovan od sna, neobrijan i crvenih očiju.

— Šta je? Zar doručak u ovo doba?

Borden je procedio kroz zube. — Može biti gužvel! Probudi ostale i spremite se! — Klajn je zastao i iznenađeno ga pogledao. Nešto kao uzvik sletelo je sa njegovih usana. — Zar neko dolazi?

— Ubrzo ćemo znati. Dovedi Morsa.

Navlačeći pantalone Mors je ušao u sobu. Zapitao je šta se događa i odmah mu je rečeno da probudi Mejdzija. Ovaj je bio bolestan, u groznici i bleđ u licu.

— Oružje — rekao je Borden i užurbao se. Noć pre toga doneo je sa skrovišteg mesta jedan revolver i skraćenu dvocevku sačmaru. Pored svoje puške i revolvera imao je još jedan „kolit“. — To je sve što imamo, gospodo — rekao im je — ali mislim da na Mejdzija ne možemo računati. Pogledaj napolje, Klajne, ali budi oprezan.

Klajn je odškrinuo vrata, provirio napolje i odmah ih brzo zatvorio. Istog trenutka spolja se začuo nečiji glas. — Hej, vi unutra! Borden!

U kuhinji je nastala grobna tišina. Mors se okrenuo, a Klajn je, stojeći pored prozora, nemo buljio u Bordena koji je odškrinuo vrata i okrenuvši se preleteo pogledom od jednog do drugog.

— Čujte me dobro. Pokušaću da ih udaljim, a ako to ne uspe ti, Klajne, udari me po glavi.

— Šta... — rekao je Klajn i pošao prema njemu, ali ga je Borden zadržao pokretom ruke. — Čuješ li, udarićeš me po glavi i uzećeš mi pištolj, a onda ćete pokušati da se probijete. To mi dugujete.

Sa svoga mesta pored prozora Mors je zapitao. — Misliš... da udesimo da izgleda kao da nemaš veze sa nama?

— Nego šta? — procedio je Borden. — Ja sam vam pomogao, sad vi igrajte svoju igru.

— Izgleda da nemamo drugog izbora — promrmljao je Klajn.

Borden je nezadovoljno slegnuo ramenima i odškrinuvši vrata, doviknuo. — Šta je, u čemu je stvar?

Na tridesetak metara daleko od kuće Brum je sedeo na konju, a

nekoliko metara dalje od njega i Somers.

— Ja sam šerif Brum iz Elino-
ra. Gonim neke bandite, mister, i
imam razloga da verujem da su
u ovoj kući.

— Čaknuti ste, šerife. Ovde ne-
ma nikoga sem mene.

— Ko je još s tobom, Bordene?

— Samo ja, do đavola! Moji
radnici su na pašnjacima.

— Pazí da se ne uvališ u nevo-
lju, Bordene. Osumnjičen si kao
čovjek koji već dvadeset četiri ča-
sa skriva trojicu bandita. Oni su
opljačkali voz, ubili jednog čuvara
i pobjegli sa dve vreće novca. Biće
ucenjeni, Bordene, a takođe i ti
ukoliko ne dokažeš da si čist.

— Nema potrebe ništa da doka-
zujem. Ja imam dokaza da sam
četiri dana bio odsutan i da sam
se tek juče vratio. Ali, mogu da
vom pomognem.

— Recí!

— Pomogao sam trojici... begu-
naca. Pomogao sam im jer su pri-
jatelji jednog mog starog prijate-
lja. To prijateljstvo je iz davnina
i od tada ja živim kao pošten čov-
jek. Kad su došli, ja sam morao
da im pomognem i dao sam im
odmorne konje.

— Gde su oni sada?

— Otišli su prošle noći.

— Lažeš, Bordene, celu noć smo
motrili ranč!

— Onda niste dovoljno dobro
motrili. Otišli su jedan čas pre ju-
tra prema severu.

Brum je tihim glasom rekao. —
Bordene, ranč je opkoljen. Izvrši-
ćemo pretres.

— Ne činite to, šerife!

— Dolazimo, Bordene, sviđalo se

to tebi ili ne. Izađi napolje sa po-
dignutim rukama.

Borden je kriknuo. — Kako mo-
gu da izađem kad me drže na ni-
sanu?!

Istog trenutka Brum je okrenuo
konja. — U zaklon — doviknuo je
Somersu i ovaj je poterao konja u
drugom pravcu, a istog trenutka
sa prozora je odjeknuo pucanj re-
volvera.

Brum se u trku bacio sa konja i
šmugnuo u zaklon iza gomile na-
saganih cepanica. Zastao je zna-
jući da će jedan pucanj biti dovo-
ljan da alarmira njegove ljude. Do-
viknuo je glasno. — Bordene!

Neki nepoznat glas mu je odgo-
vorio. — Idite do đavola i ti i
Borden.

Revolver je ponovo planuo i ta-
ne je odbilo nekoliko komadića
kore na drvetu par santimetara iz-
nad Brumove glave. On se sagnuo,
a onda nanišanio i ispalio hitac na
razbijen prozor. Sa druge strane
Somers je otvorio vatru iz puške i
metak se zario u vrata iza kojih
je ležao Borden sa gadnom ranom
na potiljku.

Bacivši pogled ka njemu, Mors
se kiselo osmehnulo. — Dobro si
ga raspalio.

Puneći revolver, Klajn je ljuti-
to procedio. — Sam je tražio, zar
ne? Hteo je da sve izgleda vrlo
ubedljivo!

U tom trenutku iz sporedne oda-
je u dnevnu odaju teturajući je
ušao sablasno bled Blejd Mejđži i
promrmljao.

— Daj mi revolver... daj mi
revolver...

— Posluži se sam — besno je
procedio Klajn. — Kad si već u

sosu sa nama, onda možeš sa nama i da pogineš.

— Ja nemam nameru da umrem — rekao je Mors odjednom odlučnim glasom i odbacivši revolver, čvrstim korakom pošao ka vratima.

Klajn je grmnuo na njega. — Prijavljivi kukavni kojote!

— Jesi li lud?! Bolje je zatvor nego smrt!

— Zatvor? Ne dolazi u obzir! Svu trojicu čekaju nas vešala!

— Ja ću okušati sreću — rekao je Mors i povukao rezu.

— Dovo te odneo, Morse! — izdrao se Klajn i nanišanio revolverom na njega, ali je zastao kao skamenjen jer je iza sebe začuo Mejdzijev glas.

— Ne čini to, Šajlo, ne pucaj. U Mejdzijevoj ruci blistao je oštar kuhinjski nož.

— Jesi li lud?

— Ne, i ja idem sa Morsom. Pokušaj da nas sprečiš i prikupiću te ovim nožem.

Prasak pucnjeva zaglušio je njegove reči i kiša kuršuma zasula je unutrašnjost odaje. Sva tri bandita bacili su se na pod i ostali da leže sve dok se paljba nije utišala. Onda se začuo Brumov snažan i jasan glas.

— Vi unutra, izađite ili ćemo vas mi izneti napolje.

Mors je prvi ustao. Posrćući, pošao je prema vratima vičući iz sve snage. — Predajemo se, prekinite paljbu.

— Čekajte — doviknuo je šerif i dao znak Somersu i još jednom čoveku. Kada su ovi naperili puške ka vratima ranča, šerif je grmnuo. — Sada izađite jedan po jedan sa dignutim rukama.

Otis Mors je izašao prvi i kolebljivim korakom pošao napred, a onda zastao dignutih ruku.

— Sledeći! — povikao je šerif i iz kuće je izašao Blejd Mejdzi, bacivši iza sebe kuhinjski nož. Bio je toliko slab da nije mogao dići ruke i već posle par koraka pao je na kolena. — Koliko ih još ima unutra?

— Samo jedan — izustio je Mors.

— A šta je sa Bordenom?

— Mislím da je živ.

Odmah zatim izašao je i Šajlo Klajn, trepćući očima na suncu. Ruke je držao upola dignute.

Šerif Brum je ostavio bandite svojim ljudima, a on sam požurio u kuću i ušao u kuhinju u kojoj je još uvek lebdeo dim baruta. Ispružen na podu ležao je Borden i Brum je u prvom momentu pomislio da je mrtav. Okrenuo ga je na leđa i našao da mu srce još uvek kuca. Stojeći pored njega, Somers je zapazio. — Izgleda da su ga udarili s leđa.

— Da — klimnuo je glavom šerif i zamišljeno zagrizao donju usnu.

— Ono što je rekao za davna vremena, navodi me na jednu pomisao.

— Šta to šerife?

— Možda je Borden govorio istinu.

— A šta ćemo s pljačkom i plenom?

— Pretražićemo kuću i sve stvari koje su ovi ljudi doneli sa sobom. Ali, imam predosećaj da ništa nećemo naći.

— Bar smo uhvatili one koji su izvršili zločin.

— Da — rekao je šerif i počeo se po bradi. — Jedan bandit je mrtav, trojicu smo uhvatili žive.

i... tu je još jedan koji se nikako ne uklapa, a sedi i čeka u ćeliji.

Samers se osmehnuo. — Vi verujete da je on još tamo, šerife.

— Zar misliš da bi Džob Kerovej i ostali dozvolili da im se taj da sa izvuče? Ne, biće on tamo kad se vratimo.

VII

Specijalni istražitelji „Vels Fargo“ kompanije Orson Flajn prispeo je poslepodne dilažansom iz Salema. Flajn je zatekao šerifa u njegovoj kancelariji, a sa njim su bili Džob Kerovej i dvojica uglednih građana, pored Bena Mofeta i propovednika. Kada je rekao ko je, šerif je ustao, rukovao se sa njim i predstavio ostale.

— Mislim da ima mnogo stvari o kojima bi trebalo da vas obavestim — rekao je šerif Flajnu. — Najbolje bi bilo da podete sa mnom gore na sprat. Tamo je moj stan.

— Ne bih želeo da uznemiravam vašu suprugu.

— Nemam suprugu — presekao ga je šerif — a moja kći će sa zadovoljstvom spremiti nešto za ručak. Istovremeno možemo da razgovaramo — obuhvatio je pogledom okupljene građane. — Mislim da u ovom momentu nemamo šta više da razgovaramo, gospodo.

— I ja mislim da nemamo — rekao je Džob Kerovej. — Vi idite gore, a ja ću ostati ovde.

Šerif je klimnuo glavom, sačekao da njegov gost skinje pončo i da ga obesi na čiviluk. Zatim je pošao uz stepenice i stigavši do vrha, glasno pozvao Lusi koja se odmah pojavila brišući o keceliju ruke zamrljane brašnom — Lusi, ovo je gospodin

Orson Flajn iz Salema. On će voditi istragu za račun „Vels Fargo“ kompanije. Ovo je moja kći Lusi. — dodao je sa neskrivenim ponosom.

Lusi se nasmejala i prijateljski pružila ruku.

— Milo mi je da smo se upoznali, mister Flajne.

— I meni, mis Brum. To je zadovoljstvo za mene.

— Baš sam spremala neke kolače. Moj otac mnogo voli pitu od jabuka.

— A mister Flajn mnogo voli dobar ručak — dodao je na to njen otac. — Možeš li mu nešto na brzinu pripremiti?

— Naravno, samo izvolite, mister Flajne.

Dok su čekali da jelo bude pripremljeno, Brum je svoga gosta poslužio pićem. Nije gubio vreme da Flajnu izloži sve šta se desilo od prvog obaveštenja o pljački voza.

— Sto stvari se desilo, Flajne. Nikada u životu nisam imao ništa slično. Tu je taj čovek koji se predstavlja kao Dok Holidej, ali...

— Dok Holidej? Onaj poznati oustolov?

— Da, ali postoji sumnja da li je to stvarno on. Kod njega smo našli svežanj pisama adresovanih na ime Ejb Sentor. Proverio sam podatke o Sentoru i utvrdio da ima podebeo dosije. Za njim je raspisano dvanaestak poternica u pola tuceta država.

— Da li se opis slaže?

— To pitanje ste s pravom postavili, Flajne, ali na žalost, u poternicama nikada nije dat dovoljno precizan Sentorov opis. U nekim detaljima taj opis bi se mogao podudarati sa čovekom koga držim u zatvoru.

— A recite mi, šerife, koliko nam

je uopšte važan taj Holidej, Sentor, ili bilo kako već da se zove?

— Mislim da on zna gde se nalazi novac... a to vas sigurno interesuje.

Istražitelji „Vels Fargo“ kompanije klimnuo je lagano glavom. — To je suviše blag izraz, šerife. Taj novac nam je vrlo, vrlo važan. Pripada jednom novom klijentu koga smo hteli da impresioniramo.

— U tom slučaju, taj čovek nam je važan, ali kao što vidite, on bi mogao biti bilo ko. Možda neki kriminalac sa istoka, koji se udružio sa bandom pljačkaša...

— Ne optužuješ li ga pre nego što mu je suđeno?

Obojica muškaraca su se žurno okrenuli. Nedaleko od njih stajala je Lusi i netremice ih gledala ljutitim očima.

— Slušaj, Lusi, devojko...

— Nemoj ti meni ništa „Lusi, devojko“. Bez obzira kakav je on čovek, mislim da je to ponižavajući način razgovora o nekome za koga nema pouzdanih dokaza ko je i šta je učinio. Štaviše, ima razloga verovanju da je čist — nastavila je Lusi energično. — Kada je imao šansu da pobegne, on to nije učinio. Jesi li rekao to mister Flajnu?

— Baš sam nameravao da kažem — promrmljao je šerif i dobacivši devojci kratak pogled očima uvučenim pod kosmate obrve, dodao. — Vрати se na svoj posao, devojko, samo nam smetaš svojim primedbama.

— Dobro, ali nemojte više da čujem da nekoga osuđujete bez suda, to je sve — rekavši to, devojka se spustila ka šporetu u kuhinji, a njih dvojica su izmenjali poglede.

— Pre nego što smo bili prekinuti, nameravao sam da vam kažem da smo uhapsili Holideja i pošli u

poteru za trojicom ostalih bandita. Kao što rekoh, bila su četvorica, jedan je ostao mrtav u jaruzi, a trojica, među kojima i jedan ranjen, pobegli su preko granice. Pošli smo za njima, pohvatali ih i jutros smo ih doveli ovamo.

— Svu trojicu?

— Da, svu trojicu, i uz to još i čoveka koga su držali kao taoca. Taj čovek se zove Borden.

— Borden? — ponovio je Flajn mršteći se. Zatim mu se lice razvedrilo. — Lu Borden?

— Da, tako se zove.

— Odgajivač konja?

— Tako je. Izgleda kao da ga poznajete.

— Mislim da ga znam. Čudo je da nije bio predmet vaše pažnje i ranije. Mada je to bilo dosta davno, Borden je nekada bio bandit.

— I pretpostavlja sam da je tako nešto bilo, ali nije čudo što ga do sada nisam nagazio. Ja u većini slučajeva ne prelazim u Montanu... to nije moja teritorija.

— Razumem — klimnuo je glavom Flajn — ali Lu Borden je u stara dobra vremena bio opasan razbojnik. Služio sam neko vreme gore na severu i tako sam mnogo šta doznao o Bordenu. Kada je bio u zatvoru, nešto se desilo sa njegovim plućima, oboleo je, i trebalo je da završi na groblju. Zbog toga su ga otpustili iz zatvora jer su računali da je to jednostavnije — osmehnulo se. — Ali, Borden nije umro.

Šerif je uzviknuo. — Pustili su ga na slobodu i on se opet vratio pljački?

— Ne verujem da je tako bilo — Flajn je odlučno odmahnuo glavom. — Pre nekih godinu dana čuo sam o njemu. Pravio je dobre poslove

kao trgovac konjima i od kako je otpušten iz zatvora, nije skrenuo s poštenog puta. Bio bih mnogo iznenađen da čujem da je Borden bio umešan u tu pljačku.

— Može biti da je govorio istinu — rekao je šerif. — Od kako smo ga doveli ovamo, suviše je slab da govori, jer su ga banditi udarili po glavi. Sada je on u doktorovoj kući. Izgleda da su ga pljačkaši prisilili da im pomogne, a kada su događaji pošli naopako po njih, oni su ga onesvestili i pripucali na nas — nalio je piće u čašu svog gosta. — Sad dolazimo na ono što mrzim da vam kažem, a što se ni vama neće dopasti.

— A šta je to?

— Tiče se vašeg agenta u ovom području.

— Četa Blanta. Šta je bilo s njim?

— On je bio dobar prijatelj sa pokojnim Čarlijem Lindom. Pretpostavljam da to znate.

— Da. Kad smo već na tome, mnogi ljudi su bili prijatelji sa Čarlijem. Svima je mnogo žao što je tako završio život.

— Tačno, i kod nas su mnogi ožalošćeni — rekao je šerif — ali Čet Blant je zbog toga izgubio moć rasuđivanja i kad smo priveli Doka Holideja, on je sebi uvrteo u glavu da treba da odigra ulogu sudije i porote, i da uhapšenika obesi na najbližu granu. Od tada on stalno agituje da Holidej bude odmah obješ.

Flajn je uzviknuo. — Šta je toj budali?

— Ne znam, ali dok sam ja prošle noći bio u poteri za odbeglim zlikovcima, on i još dvojica prodrli su u zatvor, onesvestili čuvare, izvukli Holideja iz ćelije i...

Flajn je skočio na noge. — Linčovali su ga?

— Čekajte, čekajte — rekao je šerif. — Verovali ili ne, iako su oni imali revolvere, Holidej ih je onemogućio. Uspelo mu je nekako da se dočepa Blantovog pištolja, da dvojicu huligana izbaci iz zatvora i da Blanta sveže. Što je najvažnije, ostao je tu gde je i tražio je da bude zaključan u svojoj ćeliji.

Flajn se lagano spustio na stolicu. — Hoćete da kažete da nije ni pokušao da pobjegne?

— A zašto bi? — to se opet umešala Lusi, prilazeći sa stolnjakom koji je raširila energičnim pokretima u nameri da prekrije sto. — Hoćete li mi dopustiti, gospodo?

Obojica su žurno povukli stolice nazad i oslobodili prostor.

— Hvala! Mister Flaje, ja sam prva stigla na lice mesta, kao što vam je već poznato. Zatekla sam dvojicu čuvara onesvešćenih u hodniku, a isto tako i onesvešćenog i svezanog Blanta, a pored njih je stajao taj Holidej sa revolverom u ruci i kao što je moj otac rekao, zatražio je da ponovo bude zaključan — zagladila je rukom stolnjak i ozbiljno pogledala detektiva „Vels Fargo“ kompanije. — Da li to liči na postupak krivca? Recite mi molim vas, mister Flajne?

— Teško mi je da se izjasnim — rekao je Flajn i nelagodno promeškolio noge. — Može biti da je računao da nema nikakvih šansi da pobjegne...

— Upravo ono što sam i ja rekao! — uzviknuo je šerif ponedono. — Taj čovek nije budala, to nikako! Takvi kao on vrlo su bistri... kako bi mu inače uspelo da sredi trojicu naoružanih ljudi? Smeo bih

da se kladim da je izračunao da su karte protiv njega i zato je odlučio da ostane kako bi na nas ostavio dobar utisak!

— Jeste li govorili s njim?

— Naravno da jesam. I Lusi takođe. Nismo ništa izvukli iz njega sem tvrdjenja da je nevin, nevin kao tek novorođena beba — šerif je nestrpljivo odmahnuo rukom. — Tvrdi da je bio u poseti kod nekog Vintersa i da se otuda izvukao zbog nepriključnosti sa nekom devojkom. Namerao je, kako tvrdi, da pređe u Montanu, pa je tom prilikom naleteo na bandite i na njegovu sreću uspeo da pobjegne od njih. Kaže da je sve čuo i video i... u stvari šta vam pričam? Najbolje bi bilo da ga vi lično saslušate, kao i ostale.

— A šta je sa Četom Blantom?

— Pa... — šerif je pročistio grlo. — I on je u zatvoru.

— Šta kažete?

— Da, u ćeliji je — rekao je šerif sumorno. — Morao sam da Blanta i dvojicu njegovih pomagača pritvorim, s tim što sam mislio da ih zadržim relativno kratko vreme. Ostala trojica bandita su u drugoj ćeliji, a Holidej je sam.

— Jeste li ih već saslušali?

— Ne, s obzirom da sam tek stigao.

— Šta planirate u pogledu razbojnika?

— Jedan od njih je ranjen i dosta je loše, ali mislim da će preživeti. Lekar mu je pružio potrebnu negu. Ostala dvojica su dobro. Da nije pala kiša, ja bih ih još danas sproveo dalje, do Salema, ali ovako, moraću da malo pričekam.

— A Holidej?

— Ne znam šta ću s njim.

— Jeste li nekako pokušali da proverite njegovu priču kod tog

Vintersa u Gošenu... ili možda kod nekog od predstavnika vlasti u drugim gradovima. Možda bi bilo dobro zatražiti njegov opis, pa čak pripitati i Vajata Erpa.

— Računao sam i na to, pa sam poslao jedan telegram u Gošen. Očekujem da će mi tamošnji šerif poslati Holidejev opis i druge podatke, a onda ćemo se već dogovoriti šta da radimo.

Flajn je klimnuo glavom. — To mi izgleda pametno, šerife. A sada, recite mi šta nameravate da učinite sa Blantom?

— Prošle noći on je napravio jedan kriminalan prestup: napao je dvojicu pri vršenju dužnosti. Uzeo je zakon u svoje ruke — šerif je stisnuo obe šake u jednu. — Ja ne volim da vodim prazne razgovore, Flajne! Hoću da kažem da mi moja značka mnogo znači!

— Gospodin Flajn to zna, oče — rekla je Lusi stavljajući poklopljenu zdelu pred Orsona Flajna. — Čet Blant bi trebalo da bude kažnjen kao i svaki drugi ko pokuša da uzme pravdu u svoje ruke. Da su događaji krenuli drugim pravcem, Dok Holidej bi sada bio mrtav!

— To ne bi bila nikakva šteta — promumlao je njen otac i ona se žustro okrenula ka niemu.

— Kako se usuđuješ tako nešto da kažeš!? On je možda nitkov i ubraženko, ali ima pravo na pravdu kao i svaki drugi čovek.

Flajn je ustao i napravio umirujući pokret rukom. — Smirite se, mlada damo — rekao je i očinski je potapšao rukom po ramenu. — Mislim da znam kako se osećate i šta mislite, mis Lusi, ali srećom, sve je ispalo dobro i zato nema razloga za unošenje gorčine. A što se tiče Četa Blanta... imate sva moja ovlašće-

nja, šerife, i ako je potrebno, isterajte to do kraja. Neka iskusi kaznu za svoj nerazuman postupak.

— Odlično! — šerif je sa obe ruke potapšao po stolu. — Zadržaću ga u zatvoru do dolaska terenskog sudije, a to će biti krajem ovog meseca.

— Tata — rekla je Lusi — prvi put u toku današnjeg dana ponašao se razumno, kako i dolikuje šerifu!

Na to je Flajn rekao. — Mogu li sada dobiti ručak?

VIII

Kao što u životu često biva, u događaj oko pljačke voza igrom slučaja iznenada se umešala jedna ličnost koja se pljačkašima i pljačkom nije imala nikakve veze, ali čija je pojava u toku stvari unela nov obrt. Ta ličnost bio je Zip Ouklin koji je posedovao mali ranč nedaleko od Bordenovog ranča. U toku poslednjih godina Ouklin i Borden napravili su nekoliko poslova i ostali su dosta povezani uprkos razlike u temperamentu. Nasuprot Bordenu, Ouklin je bio bojažljivi poštenjak i veseo čovek, i pored toga što mu poslovi nisu baš najbolje išli.

Nekoliko meseci pre pljačke voza neki čovek po imenu Leif Kedmen, koga je Borden znao iz starih vremena, kada je jahao sa druge strane zakona, ponudio je da mu proda konja za koga je Borden znao da je ukraden. Borden ga je uputio Zipu koji je konja kupio u dobroj veri. Dva dana kasnije konjiokradica je uhvaćen i ubijen u pružanju otpora pri hapšenju. Izvestan broj ukradenih konja je nađen, a za one

koji nisu nađeni raspisana je potražnica. Borden je tih dana otišao da obiđe Zipa i zatekao ga u žalosnom duševnom stanju: stari je bio preplašen do smrti i bojao se da nekim slučajem ne bude osumnjičen kao Kedmenov saučesnik. Iz svojih podmuklih razloga Borden se pravio da misli da je Zip bio u dosluhu sa Kedmenom i insistirao je da se Zip otarasi konja pre nego što bude uhvaćen. To su zajedno i učinili. Pri povratku kući Borden je tobože iskreno savetovao da više ne radi sa kradljivcima. Obećao je da prijatelja neće izdati, ali kasnije nije propuštao ni jednu pogodnu priliku da Zipa podseti na taj nemio događaj. Želeo je, za svaku eventualnost, da starog rančera drži na uzdi.

No, starom poštenjaku i plašljivcu nije odgovaralo takvo stanje stvari. Shvatio je da je Borden u nadmoćnom položaju zbog nečega što stvarno ne postoji i odlučio je da takvo stanje više ne može tolerisati. Pojahao je konja i pošao da sa Bordenom jednom za svagda raščisti pitanje nepostojećeg saučesništva u krađi konja.

Došavši na Bordenov ranč, saznao je od njegovih radnika da su pri povratku iz prerije sa krdom konja zatekli kuću praznu, još uvek sa mirisom baruta koji je lebdio u odajama. Zagonetka o tome bila je rešena kada je jedan naseljenik, koji je živio nekoliko milja daleko od Bordenovog ranča, ispričao šta se desilo. Do trenutka Zipovog dolaska celo susedstvo je bruhalo o tome kako je neki šerif iz Vajominga dojahao sa poterom i uhapsio na ranču trojicu odmetnika koji su Borden držali kao taoca i da je Borden, pošto je bio povređen, odve-

den u Elinor da bi mu se pružila pomoć.

Zip Ouklin je odmah odlučio da pođe za poterom u Elinor. Brinuo se zbog toga što se moglo desiti da Borden umre pre nego što potvrdi Zipovu nevinost, ili u najmanju ruku pre nego što njih dvojica raščiste to pitanje među njima. Zbog toga je pozajmio jednog od najboljih Bordenovih konja, nabacio mu na leđa sedlo i uputio se za Elinor.

Jahao je po kiši i najzad stigao u taj grad, gde je ispred saluna svezao konja i ušao unutra da se raspita. Pošto ga je uslužio pićem, krčmar je, na njegovo pitanje gde može naći Bordena, odgovorio ne skrivajući svoje negodovanje.

— Borden, kažete? To je onaj kod koga su se skrivali pljačkaši? Ispašće na kraju da je i on u dosluhu sa banditima, kao i onaj što tvrdi da je Holidej.

Ouklin ga je začuđeno pogledao. — Holidej?

— Da, odnosno jedan tip koji tvrdi da se tako zove, ali ja mislim da je on Sentor, bandit.

— Hoćete da kažete da je tu neki čovek koji se predstavlja kao Dok Holidej, a postoji sumnja da je neko drugi, možda član bande pljačkaša?

— Da, baš to.

— To neće biti teško utvrditi. Ja poznajem Holideja i mogao bih ga lako prepoznati.

— Zaista? — zapitao je krčmar zainteresovano.

— Naravno. Čim posetim Borden, otići ću do šerifa da mu to kažem. A sada, recite mi gde mogu naći mog čoveka? Čuo sam da je povređen.

— Da, dobio je udarac po glavi.

Sada je u doktorovoj kući na lečenju.

Zip je klimnuo glavom, ispio svoje piće i izašao. Lako je našao kuću doktora Zola i popevši se na verandu, zakucao na vrata. U odgovor na to vrata su se otvorila i on je pred sobom ugledao ljubazno lice doktorove žene.

— Šta mogu da vam pomognem?

Zip je skinuo svoj mokar šešir. — Rečeno mi je da je ovde čovek po imenu Borden.

— Tako je — rekla je gospođa Zola. — Jeste li vi njegov prijatelj?

— Želeo bih da govorim s njim — rekao je Zip nervozno — to jest, ako je sposoban za razgovor.

— Sad mu je mnogo bolje — odgovorila je ona. — Bilo mu je jako zlo. Hoćete li da uđete?

— Mnogo hvala, gospodo.

Zip je pošao za ženom do jedne sobe u zadnjem delu kuće. Otvorivši vrata, progovorila je veselim glasom. — Mister Bordene, jedan prijatelj je došao da vas vidi.

Čovek koji je ležao na sofi digao je pogled i namrštio se. Lice iznad crne brade bilo mu je blede, a oči zamućene, bolesne i kada je ugledao svog posetioca, on je nešto promumlao.

— Ostavljam vas da porazgovarate, gospodine...

— Ja sam Zip Ouklin — rekao je stari rančer.

Domaćica se osmehnula i izašla. Istog momenta kada je napustila prostoriju, Zip je žurno zatvorio vrata.

— Bordene! Čuo sam šta se desilo s tobom.

— Čini mi se da je već cela pokrajina čula — promumlao je Borden u jastuk. — Šta te dovodi ovamo?

— Bojao sam se da si možda ozbiljno povređen. Bordene. Hteo sam da neke stvari među nama raščistimo.

— Šta to treba da znači? — resko je izustio Borden.

— Bordene, onaj posao sa Kedmenom i onim ukradenim konjem strašno opterećuje moju savest...

— Jesi li poludeo? Ta stvar je jednom zauvek završena i zaboravljena. Ti si čist.

— Ali, ti lično ne misliš da sam čist, je li tako, Bordene?

— Ah, ostavi sad to — rekao je Borden gubeći strpljenje. — Pusti me na miru i idi.

— Neću otići dok to ne raščistimo. Hoću da znaš da sam nevin i da mi priznaš da si o meni pogrešno mislio.

Borden se uspravio na sofi. — Ma, zar je važno šta ja mislim — Borden se kratko, nestrpljivo nasmejao. — Imam ja svojih muka i šta si mi još ti potreban?

— Možda ti nisam potreban, ali samo jedna tvoja reč i ja ću se za tren oka naći iza rešetaka.

— Ja neću reći tu reč — rekao je Borden već na kraju strpljenja.

— Ali, uvek ćeš moći da kažeš ako samo zaželiš. E, kakvu sam grešku napravio — dodao je Ouklin tiho. — Kad bih znao da će mi to nešto koristiti, iz ovih stopa bi otišao i rekao šerifu istinu.

— Onda tako uradi — rekao je Borden krainje nestrpljivo. — Idi odmah!

— I hoću. Sve ću mu reći i istovremeno identifikovati Doka Holideja, ili kako se već zove taj četvrti pljačkaš. Učiniću usiugu zakonu i to će možda biti uzeto u obzir.

Ouklin nije zapazio začuđen izraz Bordenovog lica, jer je u tom momentu u sobu ušla misis Zola sa poslužavnikom i dve šolje tople kafe. — Izvinite što, vas uznemiravam, gospodo, ali mislila sam da topla kafa neće škoditi ni pacijentu ni gostu. Uzgred, ako sam dobro čula — rekla je obraćajući se Zipu — vi rekoste da poznajete tog Holideja koji je uhapšen u vezi sa pljačkom?

— Da, mogao bih ga prepoznati ukoliko je to taj čovek.

— To bi nešto pojasnilo slučaj, ali pitanje novca ipak ne bi bilo rešeno. Ceo grad bruji o tom čoveku i novcu za koji se ne zna gde je i pitanje je da li će se saznati.

U međuvremenu Borden se pribrao i krijući svoje interesovanje pitao. — Kakve veze ima taj čovek, Holidej, ili kako se već zove, sa pljačkom.

Budući da nije bila nikakav izuzetak od svog pola, želina da ispriča sve što zna, doktorova žena je u jednom dahu izlila bujicu reči. — Taj čovek je uhapšen pod sumnjom da je bandit Sentor, ali izgleda da ipak nije Sentor već da je samo umešan u ceo slučaj. Izgleda da je raskomadani leš koji je na licu mesta nađen pripadao tom razbojniku. Za ovoga se priča da zna gde je skriven opljačkani novac, ali ja to ne bih znala da vam kažem. Uosalom, šerif je tu, on će već znati — začutala je za trenutak i stavila na stočić šolje sa kafom. — To jest, ako taj čovek nešto kaže.

U Bordenovoj lukavoj glavi već se počeo začinjati podmukao plan. Opljačkani novac je, dakle, bio negde u blizini i trebalo je na njega staviti šapu. Nije ga u tom momentu interesovala Sentorova sudbina. Ako

je uhapšenik znao gde je novac, sve drugo nije bilo važno. No, svoje misli nije otkrio i ugladenim, nezainteresovanim glasom obratio se domaćici. — Sve će biti na najbolji način rešeno, gospodo. Uzgred, kakvo je stanje onog jednog ranjenog bandita?

Pažljiva domaćica je lagano odmahнула glavom. — Ne bih to znala da vam kažem mister Bordene. Ali ako mene pitate za takvog čoveka čak bi bilo bolje da je mrtav, da nije ni postojao. Ali, ne mogu više da ostanem i tračim vreme u razgovoru, jer sam bog zna koliko posla imam na glavi — rekla je domaćica i izašla.

Istog trenutka kada je misis Zola izašla iz sobe, Borden je ustao sa sofe, požurio do vrata i pažljivo ih zatvorio. Zatim se okrenuo prema starom Zipu.

— Slušaj, smislio sam način kako da se oslobodiš griže savesti zbog onog ukradenog konja.

— Kako? Šta imaš na umu?

— Onaj čovek, koji je uhapšen, tvrdi da se zove Dok Holidej. Ti si hteo da ga identifikuješ, je li? E lepo, bilo kako bilo, ti ćeš reći da ga ne poznaješ i šerif će ga onda i dalje zadržati u zatvoru.

— Ali, ako ga poznajem? Ako je to stvarno Holidej?

— Šta je to važno? Ako je umešan u pljačku, neka ispašta za svoju krivicu. A ako nije, on će već i sam dokazati i ko je i svoju nevinost. Važno je da se ti u to ne petljaš i da svakako izjaviš da ga ne poznaješ.

— Ali zašto?

— Slušaj, želiš li da dokažeš da nisi umešan u krađu konja! To je bio razlog tvog dolaska, zar ne? E

vidiš, učini mi uslugu, uradi ovako kao što ti kažem i dajem ti reč da više nikada neću izgovoriti ni jednu reč o onoj trgovini sa Kedmenom, važi?! Učini što ti kažem i mnogo ćeš profitirati.

Zip se počeo kolebati. — To bi mi odgovaralo, ali... još uvek ne znam zašto to sve radiš?

— Ne mogu sada da ti to sve objašnjavam. Uostalom, važno je da ćeš posle ovoga biti čist i pošten kao suza.

Zip je lagano klimnuo glavom. — Dobro. Nemaš pojma koliko me je to mučilo.

— Budi od sada bez brige — rekao je Borden i protrljao ruke. — Evo šta treba da radiš. Idi kod šerifa i reci mu da si došao da identifikuješ zatvorenika. On će te odvesti do ćelije, a ti znaš šta valja da radiš.

— Naravno — rekao je Zip — bez obzira ko je on, reći ću da ga ne poznajem i da ga nikada u životu nisam video.

— Odlično! A sad slušaj pažljivo. Želim da odneseš poruku jednom od ljudi koji se nalaze u ćeliji do tog Holideja. To jest, koliko sam shvatio, on mora biti u jednoj od susednih ćelija, jer grad ove veličine nema više od dve-tri ćelije — rekavši to, brzim koracima prišao je pisaćem stolu u uglu, uzeo komad papira iz jednog bloka i olovkom žurno ispisao nekoliko redaka. Zatim je savio papir na četvoro i vratio se do Zipa koji je sedeo i zbunjeno netremice zurio u njega.

— Sakrij ovo vrlo brižljivo. Čim ti se pruži prva šansa doturi pisamce Klajnu.

— Ko je sad, do đavola, taj Klajn?

— Jedan od bandita — odgovorio je Borden strpljivo. — Čim dođeš tamo, odmah ćeš raspoznati ko je on. Stvar je u tome što ne želim da šerif primeti da si mu doturio pismo. U stvari, ne želim da bilo ko to primeti.

Zip je lagano pružio ruku i uzeo komad papira. Počeo je da ga razvija, ali ga je Borden oštro prekinuo.

— Nije probitačno da to čitaš! To jest, ukoliko ne želiš da sebe opet uvališ u neku nevolju!

Zip je žurno savio papir na još manju površinu i gurnuo ga sebi u džep prsnika. — Po cenu da se uvalim u novu nevolju, mogu li nešto da te pitam?

— Izvoli, pitaj.

— Otkuda to da šalješ poruke nekom ucenjenom banditu?

— Oukline, da li si ikad bio taoc bande razbojnika i da li te je ikad neko jako tresnuo po glavi?

— Koliko mi se čini nije, Borden...

— E, da ti se to desilo, moj prijatelju, znao bi kako se ja sada osećam. Nisam zadovoljan kako šerif vodi ovu stvar. I zato se mešam. Ta poruka će pokrenuti nešto i ako bude bilo sreće, događaji će se završiti onako kako ja to želim.

— Ali, šta to treba da znači, Borden?

— Sačekaj i videćeš — odgovorio je Borden zagonetno. — Veruj mi da tom Klajnu i ostalima mnogo dugujem. Kada se ovo završi, siguran sam da će požaliti što su ikada naišli na mene!

Zip je lagano zaklimao glavom.

— U redu — rekao je Borden i potapšao ga po ramenu. — Ne gledaj me tako sumorno. Nemaš više ništa da brineš... baš ništa! Tvoj

dolazak u Elinor će se isplatiti i sve će biti zaboravljeno.

— Da — rekao je stari Zip i duboko uzdahnulo. — Nadam se da si u pravu... ali, bolje bi bilo da nisam polazio od kuće!

IX

Dok Holidej je sedeo na ivici ležaja i zamišljeno zurio u pod. Bio je razočaran i pomalo zabrinut. Neposredna budućnost počela je izgledati beznadežno. Bez obzira na identitet koji će na ovaj ili onaj način utvrditi, niko mu nije mogao jamčiti da njegovo prisustvo u jaruzi neće biti dovedeno u vezu sa pliačkom i da se neće posumnjati kako je iz Gošena otišao da bi se po unapred utvrđenom planu pridružio bandi. Niko živi nije mogao potvrditi da je bilo samo četiri napadača na voz a ne pet, a ako takve sumnje puste dubljeg korena u svesti ljudi spremnih na svaku brzopletost i proizvoljnost, onda mu neće pomoći ni sam Vajet Erp. Po prvi put pomislio je da bi možda bilo bolje da je iskoristio šansu i pobegao. U tom slučaju, mogao je aktivnije potražiti dokaze svoje nevinosti. Sve je, uostalom, bilo bolje od čekanja.

Na zvuk glasova trgao se i digao glavu. Pred vratima čelijske stajao je šerif, a sa njim je bio i neki stariji bradat čovek koga Holidej nije poznavao.

— Eto, to je on!

Holidej je ustao sa ležaja. Začuo se zveket ključeva, brava je škliocnula i vrata su se širom otvorila.

— Pogledajte dobro, gospodine Oukline.

Bradati čovek ušao je do vrata i odmerio Holideja od glave do pete. Holidej ga je mirno pogledao.

Šerif se obratio nepoznatom starcu. — Rekli ste da ste vidali Doka Holideja i da ga poznajete. Je li to ovaj čovek?

Zip se počeo dvoumiti, a onda se prisetio šta mu je Borden rekao, setio se dogovora sa njim. Promuklim glasom je rekao. — To nije on.

Šerif ga je oštro pogledao. — Koliko dugo niste videli ovog čoveka?

— Pa, prilično dugo — rekao je Zip nelagodno.

— U tom slučaju da li biste ga sigurno mogli odmah prepoznati?

— Mislim da bih. Imam dobro pamćenje.

— Ali ako ga dugo niste videli, možda čak nekoliko godina...

Bojeći se da ga šerif ne uhvati u laži, jer čovek koji je pred njim stajao bio je zaista Dok Holidej glavom i bradom, zabrzao je i učinio pokret kao da će poći. — Zašto gubimo vreme, šerife? Ovaj čovek se lažno predstavio!

Šerif je lagano klimnuo glavom, mada mu je na licu lebdeo izraz čuđenja. — Trebalo bi da ste sasvim sigurni u to što kažete, mister Oukline. Život ovog čoveka mogao bi zavisići od vaše reči.

Izraz straha zaigrao je na Zipovom licu i on se buljeći zagledao u šerifa.

— Kako sad to?

— Ako bude utvrđeno da je kriv i da je uzео učešće u napadu na voz, biće obešen — odgovorio je šerif ne birajući reči i Zip se pogladio po licu.

— Ako je kriv, to me nije briga.

— Ne brinite vi za to da li je kriv ili ne — presekao ga je šerif nepoklono — želim samo da znam

da li je pravo ime ovog čoveka Dok Holidej ili ne?

— Ako on sebe tako naziva, onda je lažov — promrmljao je starac i uputio se prema vratima, ali mu je Dok Holidej priskočio i sada već razljučen, uneo mu se u lice.

— Ne razumem zašto vam treba ova presna laž, čoveče. Ja vas ne poznajem i nisam vas nikada video, i ne znam zbog čega tvrdite nešto što sami znate da nije tačno!

— U redu, u redu — rekao je šerif i zadržao Doka rukom. — Nema smisla raspravljati se. Vratite se tamo gde ste stajali.

— Ispitajte bandite, šerife, oni mogu potvrditi da nisam sa njima u vezi.

— I oni nisu ništa izjavili. A i zašto bi? Njihova sudbina se zna i ne tiče ih se šta će biti sa vama.

Holidej za trenutak ništa nije rekao, a onda je lagano zaklimao glavom. — Mogli bi otkloniti sumnju od mene ako hoće — okrenuo se zatim i ukrućenim korakom prišao ležaju i bacio se na njega. Stvari su se počele sve više komplikovati i ako za kratko vreme ne učini nešto odlučno, može se još desiti da bude osuđen. Za to vreme šerif je zaključao vrata, bacio na njega još jedan pogled kroz rešetke, a onda pošao ka Zipu Ouklinu koji ga je čekao stojeći pored ćelije u kojoj su se nalazila tri bandita.

— Šteta da ništa nismo mogli utvrditi — rekao je Brum.

— Šteta — rekao je stari rančer, ali mu se u očima ogledala zbunjenost. — Šta mislite, da li je taj čovek kriv?

— Nije na meni da to kažem — rekao je šerif. — Ja nisam sudija — pošao je krupnim korakom pored starca i ušavši u svoju kancela-

riju, okačio ključeve na ekser. — Pođite i popijte nešto, ovo je pravo pasje vreme.

— Mislim da ću to učiniti, šerife — rekao je Zip i umornim korakom izašao napolje. Uz dubok uzdah šerif je prišao svom stolu i zavalio se u stolicu.

*

Šajlo Klajn se naslonio na zid nasuprot vratima ćelije, odmah ispod prozora zatvorenog rešetkama, kroz koji se probijalo mutno sivkasto svetlo. Moris i Mejdži stajali su u položaju dokoličara, onako kao što im je Klajn rekao.

— Ponašajte se kao da se dosađujemo... razgovarajte nešto. Stražar može naići svakog trenutka.

Mors je progundao. — Video sam kad ti je onaj matori lupež doturio nešto kroz rešetke. Šta je to bilo, Klajne?

— Ovo — Klajn je pokazao komadić papira i odmah ga sakrio iza leđa.

— Poruka? — zapitao je Mors glasom punim nade.

— Da, poruka od Bordena. Samo nekoliko reči, ali dovoljno da stvari izgledaju mnogo drukčije.

Mejdži je procedio kroz zube. — Na šta to ciljaš, Klajne? Nisam raspoložen za šale!

— Samo polako — rekao je Klajn. — Ti ćeš nam omogućiti da izađemo odavde, Mejdži.

— Ja?

— Da, ti. Ti umeš da glumiš. Borden nam je poslao poruku da odglumiš da ti je zlo i da udesiš da te odvedu do doktora, gde te on čeka. Počni da jaučeš!

— Jesi li poludeo Klajne?

— Čuješ li šta ti govorim? Lezi

na krevet i zapomaži kao da si na samrti. Moraće nešto da preduzmu. Jauči!

Podvala je uspela. Mejdži je napravio takvu gužvu da je odmah dotrčao ne samo šerif nego i dvojica njegovih pomoćnika. Konačno je Mejdži iznet, stavljen na kola i odvezen do doktorove kuće. Dok je doktor pregledao Mejdžija, Borden je na sofi u uglu strpljivo čekao svoj trenutak. Pre toga, u doktorovom odsustvu pretresao je ordinaciju i našao ono što mu je trebalo.

— Šta te boli čoveče? — zapitao je doktor pošto je izvesno vreme posmatrao Mejdžija.

— Sve — promrmlija je Mejdži.

— Glupost. Malo si okrnut po glavi i slab si... ali, ne može te sve boleti.

— Boli me glava... i ramena, pa dole niz kičmu... i srce, doktore.

— Srce — promrmlija je doktor i raskopčao Mejdžijevu košulju. Pošto je izvesno vreme osluškivao rad srca, pogledao je Mejdžija. — Sve je u redu sa srcem, a što se tiče glave, daću ti nešto za umirenje bolova.

Doktor se okrenuo i ušao u malu apoteku pored ambulante, odakle se začulo zveckanje flašica. Borden nije gubio vreme. U dva koraka našao se pored ležaja na kojem se nalazio Mejdži. Čušnuo je nešto u Mejdžijev džep i tiho rekao. — To je vitriol. Dai to Klajnu i reci mu da upotrebi na stražaru. Otmite mu pištolj i dočepajte se ključeva. Oslobodite sebe i Holideja.

— Holideja? Ali... — uzviknuo je Mejdži.

— Tiše, budalo! — Borden je izustio kroz zube ne skidajući pogled sa vrata na kojima se doktor sva-

kog momenta mogao pojaviti. — Holidej je ključ. On zna gde je novac. Izvucite ga iz zatvora i odvedite ga u brda. Klajn će već znati šta treba činiti.

— A kad se dočepamo novca? — Mejdži se upola digao na laktove.

— Ubiite ga — odgovorio je Borden. — I dodite na moj ranč.

Pre nego što je Mejdži mogao nešto da odgovori, Borden je brzo otišao nazad do sofe i legao očekujući da se pojavi doktor, koji je posle nekoliko sekundi ušao u ambulantu noseći u ruci čašu sa nekom mešavinom lekova rastopljenih u vodi.

— Ispij ovo — naredio je svom pacijentu i Mejdži se poslušno podigao sa ležaja i ispio tečnost. Napravio je grimasu lica i ponovo legao. Posle nekoliko minuta zapitao je. — Kako se sada osećaš?

— Mnogo bolje, doktore — odgovorio je Mejdži iskreno i pošao da ustane.

— Polako, glupane! Možda grešim, ali čini mi se da si sve ovo simulirao — provirivši u predsoblje, pozvao je Keroveja koji je ostao da čuva zarobljenika.

— Jeste li završili, doktore? — zapitao je Džob.

— Da, možeš da ga vratiš u zatvor — Džob je klimnuo glavom i pogledao Bordena. — Je li to onaj koga su mlatnuli... odgajivač konja?

— Da — rekao je doktor i ravnodušno pogledao Bordena. — Kako se vi osećate?

— Ne tako loše. Mislim da ću moći da odem do hotela.

— Ne morate, ali kako vam je volja — rekao je doktor i slegnuo ramenima.

Bio je već sumrak i pod težinom olovnog neba noć se brzo spuštala. U zatvoru je bilo tiho. Kada je Klajn dozvao stražara, najbliži ćeliji bio je Džimi Doren, mladić pegavog lica. Povik je doveo Dorena bliže rešetkama gde je zastao sa skraćenom dvocevkom ispod pazuha.

— Šta hoćete? — izustio je usiljeno grubo, mada takav ton nije dolikovao njegovoj mladosti.

Prišavši sasvim blizu rešetkama, Klajn je tiho rekao. — Želiš li da zaradiš sto dolara?

Doren je uzviknuo. — Sto dolara? Da li ti to pokušavaš da me podmi tiš, mister?

Klajn je klimnuo glavom i rekao. — U roku od nedelju dana u tvojim rukama biće sto dolara, a možda i više ako nam dodaš ključ od ovih vrata.

Doren se ljubito nasmejao. — Samo gubiš vreme, Klajne! Znam šta je moja dužnost i nećeš me potkupiti! Sem toga, ja i nemam ključ! A sad, nazad na svoj ležaj.

— Nema potrebe da budeš tako oštar — rekao je Klajn. — Ali, kajaćeš se što si me izneverio.

Njegova ruka munjevito se provukla kroz rešetke i žučkasta svetlost lampe mutno je odblesnula na staklenoj bočici. Vitriol je pljusnuo Dorenu u lice i on je kriknuo jer mu je ljuta tečnost prsnula u oči. Pre nego što je mogao da se izmakne, Klajn je dograbio skraćenu dvocevku za cev i trgnuvši je iz sve snage, oteo oružje stražaru iz ruke. Kao siktanje zmije, sa njegovih usana sletela je pretinja. — Samo pisni i mrtav si!

Provukavši pušku kroz rešetke Klajn je uperio dvocevku u bravu.

Jedan gromki pucanj i brava se razletela u hiljadu komada, a uhapšenici su izjurili u slabo osvetljen hodnik. Iz šerifove kancelarije dotrčao je Džob Kerovej sa revolverom u ruci i Klajn je drugi metak iz cevi ispao Keroveju u noge. Ovaj je pao kao pogođen i ispustio pištolj.

— Vadi Holideja napolje! — dobio je Mejdziju pružajući mu pušku, a sam je zgrabio revolver sa poda. Još dok se ispravljao, iz šerifove kancelarije zapraštali su meci i banditi su shvatili da im je izlaz na tu stranu onemogućen. Dok je Mejdzi pod pretnjom puške gurao Holideja u hodnik, Klajn je smišljao kako da se dočepaju zadnjih vrata. U tome im je sama sudbina išla naruku.

Uzbunjena pucnjavom, niz stepenice je iz šerifovog stana dotrčala Luis. Stigla je do prolaza pre nego što je njen otac uspeo da je opomene, jer kada je on otvorio usta, već je bilo kasno. Prinuden očajanjem Klajn je izveo možda najbriljantniji potez u svom životu. Skočio je munjevito i obuhvativši devojkicu jednom rukom oko pasa, prislonio joj revolver na leđa viknuvši.

— Odbaci oružje, šerife, ili ću ubiti devojkicu!

Proklinjući u sebi, Brum je shvatio da je šansa da razbojnik pohvata izgubljena. Činjenica je bila da je bio iznenađen brzinom Klajnovog poteza. Slika njegove voljene Lusi u kandžama bandita bio je suviše za njega. Bez reči je klonulim pokretom pustio da mu revolver padne iz ruke na pod.

Mukli odjek udara metala o drveni pod bio je za Klajna znak da

je prolaz slobodan. Držeći sigurnosti radi Lusi ispred sebe, pošao je hodnikom ka zadnjim vratima, praćen Dokom Holidejem kome je Mejdzi držao revolver uperen u leđa. U koralu iza zatvora našli su svoje konje koje su osedlali i pojahali. Samo nekoliko minuta posle prvog pucnja kavalkada konjanika izjahala je punim trkom iz grada i nestala u noći.

X

Kao i većina drugih građana u Borden je čuo pucnjavu koja je dopirala iz zatvora; brzo je stupio u akciju. Bekstvo se odigralo onako kako je on planirao i sada je trebalo da on odigra svoj deo uloge.

Sudbina mu je išla naruku jer je na ulici našao kola kojima je nešto ranije prenet Mejdzi. Bez razmišljanja je skočio na sedište i poterao kola ka izlazu iz grada. Računao je kao sigurno da će Klajn posle bekstva krenuti u brda, pa je i on pošao tamo. No, nije prešao ni pet stotina metara kada je naglo zategao vodice. I šta onda, palo mu je na pamet? Koliko je saznao iz odlomka razgovora, novac se nalazio u jaruzi zatrpan stena-ma. Kopati golim rukama po mraku bio bi jalov posao. Dinamit, palo mu je na um! Dovoljno dinamita da digne u vazduh stene ispod kojih je ležao novac. A to je mogao naći samo u stanici „Vels Fargo“ kompanije. Da, to je bilo rešenje; sačekaće Klajna i ostale, a onda će se vratiti u grad po dinamit.

Nije morao dugo da čeka. Ka

njemu su tutnjeći jurila četiri konjanika: Klajn, Mejđži, Mors, Dok Holidej i devojka koju je Klajn čvrsto držao u naručju. Jedan Bordenov poklič i grupa je stala u mestu. Borden je dobio Klajnu nekoliko reči, a onda okrenuo kola i cela grupa se uputila nazad prema gradu. Izbegavši glavnu ulicu, grupa je stigla do stanice „Vels Fargo”. U ođaji u prizemlju gorela je svetlost. Skočivši s kola, Borden je izvadio revolver i stavivši prst na usta, dao ostalima znak da budu tihi.

Orson Flajn je bio sam u kancelariji. Čuo je pucjavu u gradu ali nije slutio da su zarobljenici u bekstvu i kada je Borden zakucao na zadnja vrata i uskočio unutra sa revolverom u ruci, zatekao ga je nesprennog. Flajn je instinktivno skočio ka stolu gde mu se nalazio revolver, ali nije stigao do njega. Borden ga je pretekao i udario ga revolverom po glavi, od čega je Flajn zastenjao i pao. Prislonevši mu revolver na uho, Borden je procedio pretećim glasom.

— Dinamit! Gde imaš dinamit?

— Ne znam — promucuo je Flajn. Ležao je na podu i iz rane na glavi kapala mu je krv. Uprkos udarcu bio je pribran.

— Govori gde je dinamit? Je li u kasi?

— Ne znam, ne radim ovde.

Sa verande ispred vrata javio se Klajn. — Do đavola sa dinamitom, bežimo odavde!

— Dok imamo devojku u rukama, nemamo se čega bojati. Vi — dobio je Mejđžiju i Morisu. — Čuvajte stražu kod konja.

Oni su ćutke poslušali i Borden je nastavio. — Mora biti u kasi.

Gde su ključevi? — ponovo je pripremio Klajnu, ali je ovaj ponovio da ništa ne zna. Borden je prišao pisaćem stolu i u jednoj fio-ci našao nekoliko ključeva. Jedan je odgovarao, ali se kasa ipak nije otvorila. Kasa, u stvari ormar od metala, zatvarala se kombinacijom ključeva i bročjanika, i trebalo je znati šifru.

Dok se Borden uzalud trudio, Klajn je posmatrao. Na kraju je nestrpljivo rekao. — Zašto se zamlaćuješ? Ako ključ ne pomaže, razvalićemo bravu. Imam pušku i...

— Jesi li lud? Zar da svi odemo u vazduh? — Borden je besno udario nogom vrata ormarića. — Mora postojati neki način da se dočepamo eksploziva.

— Zašto ne pustite mene da pokušam?

Borden se okrenuo. Dok Holidej je stajao naslonjen na dovratnik, bleđ ali pribran.

— Ti zaveži — izdrao se Klajn. — Niko te nije pitao.

Borden je žmirnuo očima. — Je li to onaj...

— Ja sam Dok Holidej — rekao je Dok dubokim glasom. — U pravu ste što mislite da vam je dinamit neophodan. Znam gde je novac i ništa sem dinamita neće pomoći.

Još uvek žmireći, Borden je zapitao. — Šta bi ti mogao da učiniš? Da otvoriš kasu?

— Mogao bih pokušati — rekao je Dok. — Imam osetljive prste i znam kase tog tipa. Šifra je jednostavna.

Borden i Klajn su izmenjali poglede i Borden je slegnuo ramenima. — Ne škodi da probaš, ali

... samo jedan pogrešan pokret, mister i poslaću te u pakao.

Holidej je klimnuo glavom i prišao čeličnom ormaru. Razgibao je prste desne ruke i lagano, sa svim lagano počeo okretati brojčani. Iz mehanizma se začulo tiho škljockanje.

Za to vreme Orson Flajn je ležao na podu i posmatrao. Uzdajući se da je pažnja bandita prikovana za Holideja i kasu, on je neprijetno pružio ruku prema donjoj fioci pisaćeg stola, u kojoj je znao da se nalazi rezervni revolver. Uprkos gvozdenoj volji nije mogao da spreči drhtanje ruku od slabosti uzrokovane gubitkom krvi.

U tom momentu Dok Holidej je zastao u okretanju brojčanika, a zatim je okrenuo kružić za milimetar nazad i onda povukao ručicu. Vrata su se širom otvorila.

— Prokletstvo! — uzviknuo je Klajn, a Borden je prišao korak bliže.

— Stojte gde ste — opomenuo ih je Dok. — Ova stvar je vrlo opasna.

Borden je zastao u pola koraka. — Je li eksploziv tu?

— Jeste — rekao je Holidej i pružio ruku u kasu. Izvukao je otuda svežanj dinamičkih patrona i koturić žice za aktiviranje. — Sve je tu! — još uvek pognut zagrizao je zubima žicu i spojio je sa nečim što je držao u ruci.

— Šta, do vraga — viknuo je Borden.

— Gotovo — rekao je Holidej sa osmehom prinoseći dinamit pr-

sima. — Treba samo da spojim ove dve žice i svi ćemo odleteti na onaj svet.

— Šta to radiš, budalo? — ciknuo je Borden.

— Uzmite se u pamet. Ako pucaete, sigurno ćete me ubiti, ali eksplozija će vas sve razneti.

Lusi Brum ga je pogledala blistavim očima. Na drugom kraju odaje Orson Flajn je zaprepašćeno buljio. Bio je zaboravio revolver, zaboravio sve i gledao je visokog mladog došljaka sa divljenjem u očima. Borden i Klajn su stajali nepomični, sa rukama iznad drške revolvera. Lica oblivenog znojem Borden je pošao korak napred. — Čekaj — zavapio je. — Spusti eksploziv na pod, pa da razgovaramo.

— Vreme za razgovor je prošlo — rekao je Dok ozbiljno. — Uostalom, ja nikada nisam imao veze sa vama... Je li tako, Klajne.

Klajn je nešto promrmljao i Dok je ponovio pitanje.

— Niste imali nikakvog udela u našem poduhvatu, slučajno ste na-
trapali na naše skrovište. Ali čujte, mister, polako sa tim dinami-
tom...

— Nema tu šta polako, vreme je isteklo. Odbacite revolvere.

— Nećemo... ne možete nam to učiniti...

— Možda biste želeli drukčije? — zapitao je Dok. — Aktiviraću eksploziv i baciću ga, a sam ću iskočiti kroz vrata. Da li bi to bilo bolje?

Klajn je zaurlao. — Bežimo odavde brzo!

— Da se niste makli! — grmnuo je Orson Flajn koji se nadčovečanskim naporom digao sa naperenim revolverom u ruci. Zategnuvši obarač dodao je. — U redu, Holideje, ja dalje preuzimam stvar.

Klajn je učinio grešku i mašio se pištolja. Revolver u Flajnovoj ruci nije bio ništa u poređenju sa vešalima koja su ga čekala. Ali, nije potegao pištolj jer ga je Klajn pogodio u ruku. Borden je istog trenutka digao ruke uvis.

— Hvala vam — rekao je Dok Holidej i odjednom pustio dinamit iz ruku. Uz neljudski krik Borden je zaklonio glavu rukama i bacio se unazad. Orson Flajn se trgao i pobledeo.

Dok Holidej se nasmejao. — Kada budete u zatvoru, gospodo, imaćete dosta vremena da naučite šta je dinamit. Da bi dinamit eksplodirao treba da bude pravilno aktiviran, a ovako je samo svežanj bezopasnih štapića. Srećan put na večala, gospodo — dodao je i izašao.

Nekoliko dana kasnije voz iz Salema došao je i doneo mnoštvo putnika, od kojih je većina odmah nastavila put dalje. Među onima koji su ostali nalazila se i jedna visoka crnomanjasta mlada žena, koja se, obilazeći barice, uputila ka šerifskoj kancelariji. Rekla je šerifu da se zove Rona Grej i da

je iz novina saznala za pljačku i Sentorovu smrt. Želela je da o tome sazna nešto više i šerif ju je uputio na Doka Holideja.

Desetak minuta kasnije zakucala je na vrata hotelske sobe i iznutra je do nje dopro prijatan bari-ton. — Napred — otvorila je vrata i našla se licem u lice sa čovekom sivoplavih očiju. Činilo joj se da joj njegov pogled prodire do dna duše i da pred njim stoji ogoljena.

— Ja sam Rona Grej. Čula sam da imate neka moja pisma, pa sam došla da ih uzmem.

— Rona Grej iz Ebilina? — zapitao je Dok.

— Da — odgovorila je Rona i začudo primetila da joj ne smeta što je taj nepoznati čovek tako gleda. Naprotiv, iz njegovog pogleda kao da se u nju slivala omamljujuća, golicava toplina koja ju je sve više obuzimala. Prihvatila je pisma koja joj je Dok Holidej pružio i od tog posrednog dodira srce joj je brže zakucalo. Oh, koliko vremena je prošio od kada je osetila nešto slično. Učinila je napor i osmehnula se zamamljivo.

— Hvala na trudu, mister Holideje. Biće mi zadovoljstvo da vam na neki način uzvratim.

Ljubazni osmeh razlio se Holidejevim licem i nešto šeretsko ble-snulo mu je u očima. — Možda

ćete i moći, mis Grej. Ja se ponekad osetim usamljen i poželim društvo neke prijatne osobe.

Rona mu je uzvratila osmeh. — Ako poželite moje društvo, ne mo-

rate daleko ići — rekla je izlazeći. — Ali požurite, jer sutra putujem.

— I hoću, mis Grej, mislim da hoću.

KRAJ

čitajte sledeći broj DOKA HOLIDEJA

BROJ 172

izlazi 7. septembra 1985.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.
